

Keltoviny

internetový časopis

39. číslo

27. září

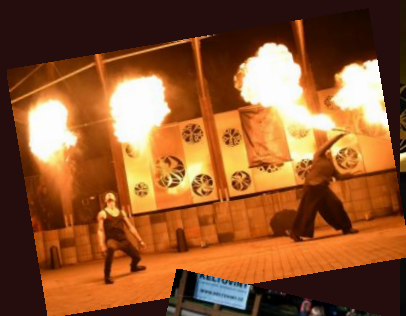
Celé léto čekáme, až začne pršet a když už začne, tak zas nadáváme, že ten podzim mohl přijít o nějaký ten den déle. Člověk je komplikovaná bytost.

Jsmo rádi, že o nás máte stále zájem ☺ Například v červenci jsme měli jeden týden každý den Práskání bičem napříč časem na letních táborech, kde se děti chtěly dozvědět něco o práskání bičem – a více či méně úspěšně se jim povedlo i bičem prásknout.

Šéfredaktor Martin Štulla

Co si přečtete v 38. čísle časopisu:

2	SLOVO ŠÉFREDAKTORA, obsah	20	CESTOVÁNÍ
2	FOTOREPORT		<i>Navštivte nás</i>
	<i>FAJR – festival ohně a meče</i>	21	ZE ŽIVOTA
3	KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY		<i>Malej veľkej tyran</i>
	<i>Asterix 1959 - 2019</i>	22	LEGANORIE
5	OSMADVACÁTÝ KVĚTEN 1871		<i>D. S. Exterie</i>
	<i>Díl 2.</i>	24	TERRA INCOGNITA
7	CESTA NAPŘÍČ MUZIKÁLEM		<i>Kde již Bůh nebydlí</i>
	<i>Filmové pohádky 5</i>	25	ČTENÍ PRO VŠECHNY
10	PROKLETÍ POCESTNÉHO		<i>Rytíři z Blaníku</i>
	<i>6. část</i>	26	KRAJOVÁ JÍDLA
12	LOGA AUTOMOBILŮ		<i>Liberecký kraj</i>
	<i>6. část</i>	28	CO, KDY, KDE, JAK...
13	UDÁLOSTI Z HISTORIE	29	KOMIKS FEYNMAN
	<i>ZOO Liberec</i>		<i>Zlobivé dítě fyziky</i>
15	BÁSNIČKY PRO ...	32	TIRÁŽ
	<i>Děšť</i>		<i>aneb kdo nám píše...</i>
16	FOTOREPORT		
	<i>Mistrovství ČR v Balónovém létání</i>		
	<i>foto: Michal Žoudlík</i>		
18	TOVÁRNÍKŮV BLOG		
	<i>Jak vydělávat žonglováním</i>		

KOMIKSY A KRESLENÉ SERIÁLY

Asterix 1959 – 2019

Článek připravil Martin Štulla
Informace čerpány z internetových stránek wikisofia.cz

Asterix jako mýtický hrdina

Dílo Asterix, které poprvé vyšlo pod názvem Asterix z Galie, je francouzsko-belgický komiks, jenž vytvořil scénárista René Goscinny a kreslíř Albert Uderzo. Jeho vznik se datuje k 29. říjnu 1959, kdy komiks poprvé vyšel v časopisu Pilote. Děj se odehrává okolo roku 50 před naším letopočtem a hovoří o malé galské osadě v kraji nazývaném Armoryka (Armoryka je starověký název části Galie, dnes v západní Francii, tato lokalita byla vymezena řekami Seinou a Loirou.), který jako jediný stále odolával útokům Římanů.

Každý z dílů komiksu je uvedený slovy: „Píše se rok 50 před Kristem. Celá Galie je okupována Římany... Celá Galie? Kdepak! Jedna vesnice, ve které sídlí neporazitelní Galové, nadále odolává uchvatiteli.“ Tato úvodní věta napovídá, že se dílo nesnaží o popis skutečné historické události. Fakt, že je celá Galie okupovaná Římany, je hned vzápětí vyvrácen následující větou. Ani datace k roku 50 před naším letopočtem není z pohledu skutečných historických událostí přesná. Svět Asterixe je ve skutečnosti hybridním světem, který svými groteskními výrazy nepřímo ukazuje současné stereotypy, i když s historickými kulisami v pozadí.

Historie vzniku Asterixe

Asterix®

V roce 1959 si malá společnost Edipresse-Edifrance, kterou založil René Goscinny, Albert Uderzo a Jean Hébrard, vzala za úkol vytvořit komiks pro svůj časopis pro mládež Pilote. Komiks, který byl publikován mezi lety 1959-1973 v časopise Pilote, vycházel zároveň v komiksových albech. Dvacet čtyř prvních alb vychází v nakladatelství Dargaud, poté od roku 1998 v nakladatelství Hachette a nakonec

posledních deset alb vydává nakladatelství Albert René. Tato komiksová alba byla přeložena do 107 jazyků a prodalo se celkem 350 milionů exemplářů, což z Asterixe učinilo světově nejprodávanější evropský komiks.

Při hledání tématu vznikajícího komiksu se Goscinny s Uderzem inspirovali francouzským folklorem a nejdůležitějšími obdobími francouzských dějin. Při chronologickém výčtu velkých dějinných událostí se po paleolitu zastavili okamžitě u Galů. V průběhu několika hodin již byla na světě idea galské vesnice a jejích obyvatel. Nejen, že jsou Galové důležitou součástí francouzských dějin samotní o sobě, ale výrazně se identifikace Francouzů s Galy rozvinula v době prvního Francouzského císařství. Na Gálii bylo v této době nahlíženo jako na místo s pozitivními charakteristikami, kde převládala statečnost a nezávislost. Zároveň bitva o Alésii vzdáleně rezonovala s bitvou o Waterloo. Národní mýtus, především ve své školní verzi, pak oslavoval Galy jako předky Francouzů. Tuto identifikaci najdeme též v Asterixovi, který ztotožňuje Galy s Francouzi. To staví do paralely dvě vyprávění: jedno hrdinské a historické, druhé parodující a fiktivní. Asterixovi se zde dostává propojení s Vercingétorixem, což potvrzuje jeho zakotvení v národní paměti.

Děj příběhu a hlavní postavy

Příběh vypráví o galské vesnici, která jako poslední odolává nájezdům Římanů a to především díky zázračnému elixíru, který připravuje starý druid. Tento nápoj dodává nadlidskou sílu každému, kdo jej vypije. Komiks se zaměřuje především na postavu Asterixe, statečného bojovníka, jemuž nepomáhá mařit plány Julia Césara a chránit galskou vesnici jen zázračný elixír, ale také jeho inteligence. Asterix je kromě prvního alba ve všech dílech doprovázený svým přítelem Obélixem – jediným Galem, pro kterého jsou účinky zázračného elixíru permanentní. Od pátého alba Asterix a cesta kolem Galie (1965) jsou oba hrdinové doprovázeni Idéfixem, malým psem, kterého si Obelix osvojí. Ve dvojici, kterou tvoří Asterix a Obelix se střetávají protiklady a rozdílné charaktery, jenž se vzájemně doplňují (malý a velký, silný a chytrý...). Ty přispívají ke gradaci komičnosti a evokují rozložení hrdinů typické pro evropské narativní formy (například David a Goliáš; Dlouhý, Široký a Bystrozraký).

Asterix jako předmět zájmu etnologie

Při výběru hlavního hrdiny však mezi Goscinym a Uderzem vznikly neshody. Zatímco Uderzo si jej představoval jako svalnatého Gala, Gosciny se přikláněl spíše k „mazanému skrčkovi“. Na první pohled bychom tak hlavního hrdinu Asterixe mohli označit za specifický typ hrdiny - „hrdina nevzbuzující naději“. Jeho postava byla vytvořená, aby v něm evokovala anti-hrdinu, jenž má přesně opačné kvality než svalnatost a temperament, které jsou společné všem klasickým hrdinům.

Asterix hraje perfektně svou roli populárního hrdiny: je ústředním aktérem resistance galské vesnice před Římany. Ztotožňuje se v něm boj, který vede malý proti velkému. Asterix tak uplatňuje sen, jenž je naprosto univerzální: nepodrobit se nátlaku organizací, které mají nad jednotlivcem vyšší moc. Hybridní svět Asterixe představuje deformovaný obraz našeho vlastního světa se všemi jeho výstřednostmi a nepravostmi. Zároveň v sobě nese jistý šarm ideálního světa, který od toho našeho dělí bariéra utopie.

Tento komiks se kromě velkého zájmu široké veřejnosti těší také pozornosti odborníků – především z řad francouzských etnologů a antropologů. Obzvláště materiální kultura v Asterixovi může být bez problému spojována s artefakty, s nimiž pracuje archeologie a etnografie. Koherence tohoto fiktivního světa umožňuje pracovat s komiksovými alby jako s terénem a provádět v tomto terénu etnografický výzkum. Na dané téma byla například uspořádaná expozice v Národním muzeu lidového umění a tradic (Musée national des Arts et Traditions populaires), která vedle jednotlivých komiksových obrázků ukazovala skutečné etnografické a archeologické artefakty. K příležitosti této expozice se konala také konference Společnosti pro francouzskou etnologii (Société d'Ethnologie française), která si kladla za cíl probádat tento fenomén ze všech možných úhlů pohledu.

Asterix byl v rámci zmíněné výstavy označen za současný mýtus, což u některých odborníků představovalo provokativní koncept, o to víc, že se komické vyprávění komiksu Asterix spojilo s národním mýtem o Vercingétorixovi. Pokud bychom však Asterixe nemohli považovat za současný mýtus, tak co jiného? Přesto, že se neprezentuje jako skutečná historická událost, tento příběh je jistým typem vyprávění o původu kultury francouzského obyvatelstva. Proto mýtus, jehož primární funkcí je právě toto vyprávění o původu, nehledě na jeho pravděpodobnost, může být také kategorií, do které tento komiks po právu náleží.

Z pohledu narativní složky tohoto komiksu, je Vercingétorix dokonce několikrát zmiňován a jeho zachycení při skládání zbraní k Césarovým nohám se objevuje v dílech Asterix z Galie (1959) a Asterix a slavný štít (1967). Zároveň Asterix stejně jako příběh o Vercingétorixovi staví do popředí schopnost resistance. Asterixe můžeme označit jako sociálního hrdinu, jehož skutky jsou podmíněné celým systémem, v němž on představuje jen jeden článek. Na rozdíl od toho

Vercingétorix jako mýtický hrdina zaujímá centrální postavení a determinuje celý systém, který jej obklopuje. Pokud nás zajímá vnímání Vercingétorixe a Asterixe ve Francii, můžeme rozlišovat mezi dvěma druhy pravdivosti příběhu. Zatímco Vercingétorix je pro Francouze něčím, čemu musí věřit, jelikož se jedná o vyprávění, jež tvoří jejich historii. Asterix, představuje příběh, jemuž Francouzi věří s radostí. Jde totiž o vyprávění, ve kterém se Francie, dostatečně si jistá svou vlastní identitou, dokáže smát sama sobě.

Osmadvacátý květen 1871

Díl 2.

Článek napsala a připravila Lucie Lamačová

Sedmadvacátého května už jedna z posledních velkých barikád. Pečlivě vyzdělána jak se patří, však ji dělali samí pořádní zedníci! Ještě přece jen mají nepatrnou šanci.

"Esli ale i tadle padne, pak maj volnej celej bulvár a to je konec, šmytec, finíto, chlapci." Prorokoval už ráno starý Marxmilijón.

"A děvčata!" ozvala se tehdy osmnáctiletá Louisa Marnetová, "Na děvčata taky nesmíš zapomenout, dědo!"

Záplava zrzavých vlasů jí volně vlála ve větru jako planoucí pochodeň a na matčiny pohoršlivé výkřiky, ať si kouká vzít aspoň šátek, když už není schopná stáhnout vlasy do spořádaného drdolu, odpovídala jen rozpustilým smíchem.

"Nechte bejt náš plamen revoluce!" doráželi na matku Marnetovou barikádníci, "Vy byste nám ho zdusila nějakým šátkem, a co potom!"

Poručík Ferrat stáhl tvář do trpkého úsměvu. To byly ráno starosti! Zvony od svatého Roche odbíjejí poledne a přes hustá mračna prachu se zvolna prodírá květnové slunce. Noční déšť zahnal ten těžký vzduch včerejších dní, občas zavane vítr a lidé blaženě lapají ty skromné přídělky čerstvého vzduchu z montmartreských vršků, v němž se mísí omamná vůně rozkvetlých třešní s nasládlým zápachem krve.

Na barikádě se v horečnatém shonu hemží pestrá směsice lidí, nesourodá změt' nízkých placatých čepic dělníků nebo federantských čapek s čísly dobrovolnických praporů, tmavomodrých uniforem Národní gardy nebo širokých pracovních kalhot, zašivaných sukní a ošumělých kazajek. Do ruda zbarvené šerpy a prapory dávají jasně znát, že se zde brání jedni z posledních komunardů. Dělníci, řemeslníci, pradleny, zkrátka lidová Paříž. Ale i drobný úředníček s brýlemi svírá svou pušku a vyplašeně se tiskne ke zdi. A támhle tomu mladíkovi čouhá z kapsy novinářský průkaz. Pár gardistů učí nabíjet pušku skupinku studentů. Jsou tu i ženy, ty v uniformách skoro není poznat. Jen ohnivá hříva Louisy Marnetové je vidět z daleka.

Nikdo nehodlal vydat svou čtvrt' dobrovolně versailleské vládě do rukou.

Možná tu zemřou, ale když už to musí být, tak aspoň statečně, v horečnatém a tuhém boji mužů proti mužům, pušek proti puškám. A ne jako zajatci u zdi. Projít tím potupným stanným soudem a nechat se odstřelit jako dobytek! Nikdy! Odpor bude co možná nejtvrdší.

"Případná oběť bude jako vzkaz budoucím generacím. Lid nás jednou pomstí!" Hřímají svůj postoj idealisté.

"Těm sviním ustřelím palici, zabili mi tátu, hajzlové!"

"Jo, já nemám na výběr, já jsem byl radním Komuny, stannej soud mě čeká tak jako tak! Na galeje mě nedostanou."

"Centrum? No prosím! Ale až do dvora nám teda nepolezou!"

"Tak voni nestačili Prušáci! Eště naše vlastní vláda mi chce rozmlátit barák?! Jenom přes mou mrtvolu!" zní postoje poněkud zemitější, ale nikdo nedokáže překonat odpověď záhadného mužíka v tvídovém saku, který se najednou odkudsi zjevil se svým obstarožním revolverem, představil se jako Édouard Gouilliard a zasněně pravil: "Víte, lidi zlatý, já... já bych si tak hrozně rád zastřílel..." "Lehko nás nedostanou. *Vive la Commune!*" shrnul to majestátně poručík Ferrat. Jeho mladá tvář sršela jakousi nevyčerpatelnou energií. Bylo vidět, jak zatíná zuby, když si opíral pažbu o rameno i přes své zranění.

Ze dveří náhle vyšla Louisa Marnetová - s náručí květin. Kde je, proboha, vzala?! Mezi vši tou spouští působily poněkud nepatřičně až komicky, o což jí ale zřejmě šlo, protože s nimi začala barikádníky obcházet. "Vemte si a přivoňte, no tak! Nesmějte se tak blbě, ať to tady máme trochu hezký, ne?"

"No jó, to jó!" odpovídali jí a kdosi s vytříbeným šibeničním humorem poznamenal, že na hrob přece kytky patří.

"Tak díky! Ta bude určo svatební!" ozval se jí za zády povědomý hlas a odtušila jej správně - stál před ní snědý výrostek s puškou na rameni a poťouchle se usmíval, když mával uloupenou květinou.

"Antoine!" zatukala si na čelo, "Ty seš ale fakt...!"

Hoch na ni vrhl jeden ze svých upřených pohledů a pyšně si zastrčil svou trofej do knoflíkové dírky.

"Ale pudeš se mnou na pouť, tak zněla sázka."

"Tůdle! Se zlodějem kytek zrovna!"

Posílal jí vzdušné polibky. Jak je legrační, tohle dítě, myslela si Louisa. Už několik dní na sobě cítila jeho uhrančivé pohledy. Byl do ní zamilovaný, nepochybně.

"Já ti na oplátku vystřelím na pouti tolik kytek, co budeš chtít, a hezčí, to uvidíš!" kasal se Antoin a dal si pažbu na rameno. "Zamírím... takhle... a celej krám vystřílím, i s prodavačem, jenom pro tebe, Louisinko!"

"Hlavně si nevystřel voko, ty...!" zachichotala se Louisa, když mu stáhla kšilt do čela.

"Hej!" přiskočil k Antoinovi kovář Marnet a zatřásl s ním tak silně, že mu čepice uletěla. "Kluku nešťastná, dej sem tu pušku, todle nejni žádná sranda."

"Nedám!" bránil se Anton "Umím s tím zacházet, fakt! Sám občan Ferrat mě to učil! Však říkali, že každá posila dobrá!"

"Todle nejni hra. Jedna dobře mířená a je po tobě."

"Já se nebojím."

"Nebojíš se smrti? Víš ty co to je? Zavřeš oči a nic nebude, už nikdy nic nebude, vůbec nic. Teda eště v tom lepším případě, že jo."

"Tak padnu." pravil důležitě Antoin a narazil si kšilt do čela. "Svoboda, rovnost, bratrství. Za takový věci přece stojí i padnout, ne?"

"Ty seš mi nákej rozumbrada!" odrkl si udiveně Marnet, nevěda jak by ho odradil. "Tak si tady spánembohem bud'."

Antoin si smrtelné nebezpečí připouštěl, ale přesto zůstal na své pozici, zaklesnutý mezi pytle s pískem, a svíral urputně svou šaspotku. Vyprosil si ji sám, přímo od šéfa barikády.

Antoine Rouget. Má čapku národní gardy s číslem čtyřicet osm, pod ní tmavé nepoddajné kudrny, v černých očích plamínky a rovných čtrnáct let. Podívejme ho, uličníka! Ještě před rokem si cvrknal na dvorku kuličky. A dnes tu stojí s dospělými. Jak se změnil, od doby kdy se naposledy viděl s otcem! Poznali by se ještě vůbec? Už není žádný malý kluk. Dokáže se o sebe postarat! Zmákne už skákat kolem tří selfaktorů naráz, to je náhodou umění, abyste věděli. Kdyby tak pan tatínek věděl, že si vydělává v textilce, ten by se mohl zfamrnět! Však by viděl! Tu federantskou čapku si taky nevysloužil jen tak. Dělal poctivě spojku mezi barikádami a jednou vyřizoval vzkaz samotnému generálu Dabrowskému!

Je o p r a v d i c k ý k o m u n a r d. Ať se to komu líbí, nebo ne.

Cesta napříč muzikály

České filmové hudební pohádky 5.

Článek připravila Pavla Štullová

Informace čerpány z internetových stránek wikipedia.org, csfd.cz a fdb.cz

Bylinková princezna

Komediální pohádka z roku 1990 s písničkami o princezně, která dovede každou nemoc vyléčit pomocí léčivých bylinek. A i když jsou léčivé bylinky hlavní příčinou jejího rozchodu s královskými rodiči, přece jen nakonec pomohou princezně Bělince k přátelství s čarodějnící Hátou, k hezkému ženichovi i ke smíření s panem králem a paní královnou.

Lotrando a Zubejda

Laskavá komedie s písničkami pro celou rodinu. Pohádka plná radosti, lásky i chytrého humoru, ve které najde své štěstí příliš slušný lupič Lotrando až v daleké Solimánii. Tamní „nemocnou“ princeznu neokouzlí jen jeho svěží pohled na svět, ale i chleba s tvarohem (1996). Hrají: J. Strach, B. Seidlová, P. Zedníček, A. Goldflam, M. Labuda, J. Pecha, J. Lábus, N. Konvalinková, L. Krbová, V. Javorský, J. Karlík, L. Gerendáš a další. Na motivy pohádek Karla Čapka, napsal Zdeněk Svěrák. Kamera J. Malíř. Režie K. Smyczek.

Děj:

Za lesy hlubokými a kopci oblými, se rozkládá půvabná česká kotlina. Kromě obyvatel počestných a pracovitých tu ale bydlí také loupežníci. Nejhorší z nich, starý raubíř Lotrando, si pro samé obírání počestných málem ani nevšiml, že mu z jeho syna vyrostl pěkný, ale nevzdělaný mladík. Pošle proto mladého Lotranda do kláštera, aby se mu dostalo řádného vychování. Z chlapce, který dosud rostl jako dříví v lese, se mezi mnichy stane jemný mladý muž. Jako poslušný syn svému umírajícímu otci slíbí, že řádně převezme jeho řemeslo. Když se duše starého arcilotra konečně odebere do pekla, nastanou mladému Lotrandovi těžké chvíle. Jako slušně vychovaný člověk není schopen obrát ani toho nejneobyčejnějšího kupčíka. Ještěže potká drvoštěpa Drnce, který se s ním rozdělí o kus chleba s tvarohem. S fortelným dřevorubcem Drncem se Lotrando dostane také do daleké Solimánie. Tam už dlouhou dobu shánějí pravého studovaného doktora. Člověka, který má před lékařským jménem slabiku "Dr.". Jedině takový muž prý - alespoň podle světzalného cestáka pana Lustiga - by mohl vyléčit jejich stonavou princeznu Zubejdu, nad níž se sultánovi Solimánovi bolestně svírá jeho široké otcovské srdce. Jenže drvoštěp Drnc, přestože má u jména hned dvě slabiky "dr", o opravdické medicíně nic neví a nad hlavami vážených hostů z Čech se začnou stahovat černé mraky. Princezna však projeví nečekaný zájem jak o pěkného drvoštěpova pomocníka, tak i o přitažlivý zvyk, podle něhož si zamilovaný muž bere za manželku pouze jednu vyvolenou ženu. V sultánově paláci je naštěstí také hodná krajanka La Mad, která dobře ví, co vlastně Zubejdě schází: slunce, vzduch a to třetí souvisí přímo s mladým Lotrandem...

Princezna ze mlejna

Líbezná, laskavá a česká – právě taková je velká výpravná filmová pohádka režiséra Z. Trošky, která si získala srdce diváků všech generací. Je plná lásky, kouzel a pěkných písniček (Jindřichův sen, Široký, hluboký či Za mě se, panenka, vdej...). Spolu s lidmi tu v krásné české krajině přebývají dobrácká strašidla, jejichž strašení je ale laskavé, a příběh, který všichni společně prožijí, nikoho nezarmoutí...

Teď už se ale přenesme do nám již dobře známé jihočeské vísky, kde uprostřed stříbrných rybníků a tmavých lesů žije pohledný mládenec Jindřich (R. Valenta), který se jednoho dne vydá do světa s pevným rozhodnutím vysvobodit zakletou princeznu. Na své cestě se dostane do mlýna, kde žije se svým otcem, mlynářem (A. Švehlík), krásná Eliška (A. Černá). Mládenec se dívce líbí, a tak mu namluví, že v rybníce je zakletá princezna, a on ve mlýně zůstává jako pomocník. To se ale vůbec nelíbí místnímu čertovi (Y. Blanarovičová) a vodníkovi (J. Zindulka), kteří si na mlynářovu dceru myslí. Snaží se, seč jim síly stačí, pomocí intrik a kouzel mládence ze mlýna vypudit. Ve mlýně se ale objevuje ještě třetí ženich: starý, bohatý kníže (O. Ševčík). A protože Eliška všechny nápadníky odmítá, mlynář se rozzlobí. Buď si do úplňku ženicha sama vybere, nebo ji dostane ten, kdo si jako první řekne o její ruku...

Pohádka byla oceněna hned na několika festivalech – Dětský filmový a televizní festival Oty Hofmana v Ostrově nad Ohří (1994), MFF Giffoni (1996) či Novoměstský hrnc smíchu v Novém Městě nad Metují (1994).

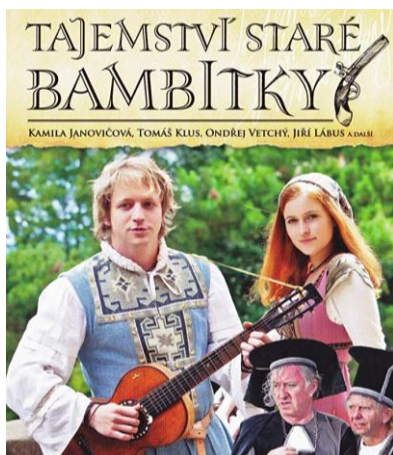
Zimní víla

Nikola Votočková a Marek Taclík v pohádce o krásné Kateřině a mladém knížeti, jejichž láska překonala i nástrahy zlé macechy (1999). Dále hrají: H. Ševčíková, E. Geislerová, J. Menzel a další.

Děj:

Kníže Jan, nový pán kraje, potká při projíždě v lese zimní vílu, jak se domnívá. Je to Kateřina, dívka z nedalekého hostince, a on se do ní rázem zamiluje. Chce si ji odvést na svůj hrad a oženit se s ní. Lásce ale hodlá všemi prostředky zabránit dívka zlá macecha. Když se dozví, že Jan nastoupil službu u krále, zfalšuje dopis knížeti a jeho jménem přikáže, aby dívku shodili z hradní věže. Bystrá Eliška, mladičká sestra knížete Jana, dopisu nevěří a neštěstí zabrání. Kolik nástrah musí Kateřina vytrpět, než se opět se svým milým setká?

Pohádka vznikla na motivy méně známého příběhu Boženy Němcové Zlá matka a režisér Kryštof Hanzlík ji natočil na hradě Křivoklát.

Tajemství staré bambitky

Tajemství staré bambitky je česká televizní pohádka Iva Macharáčka z roku 2011. Hlavní roli prince Jakuba hraje Tomáš Klus, jenž také pro pohádku nazpíval několik písniček, které jsou součástí scénáře, a nesložil je tedy on.

Co se stane, když jediný spravedlivý loupežník pověsí řemeslo na hřebík?

Výpravná pohádka České televize s písničkami o zamilovaném princovi Jakubovi, který si lásku prosté dívky musí zasloužit a dokázat, že může vládnout království i bez chamtivých rádců.

Tři bratři

Tři bratři (2014) je český hudební pohádkový film režiséra Jana Svěráka. Jedná se o filmovou adaptaci dětských minioper Jaroslava Uhlíře a Zdeňka Svěráka (Šípková Růženka, Karkulka, O dvanácti měsíčkách), které vznikly v rámci televizního pořadu Hodina zpěvu a dostaly se do repertoáru řady dětských sborů, mimo jiné i na jeviště Národního divadla v Praze. Úvodní píseň miniopery Šípková Růženka byla rozvinuta do příběhu o třech bratrech, který trojici pohádek propojuje. To vše je zářímováno výstupy Zdeňka Svěráka v roli uvádějího písmáka, který svou komunikací se stínovými dětmi v sále prostupuje čtvrtou stěnu.

V množství cameo rolí vystupuje široká plejáda známých herců.

Titulní trojici bratrů hrají Tomáš Klus, Vojtěch Dyk a Zdeněk Piškula, dále pak účinkují Jiří Lábus, Zuzana Norisová, David Matásek, Ivana Chýlková, Sabina Rojková, Oldřich Kaiser, Miroslav Táborský a Zdeněk Svěrák v roli vypravěče. V roli dvanácti měsíců se objevili mj. Bolek Polívka, Miroslav Vladyka, Miroslav Hanuš, Oldřich Vlach, Václav Helšus. Jde o první film, ve kterém má malou roli i Jaroslav Uhlíř.

Tři použité miniopery jsou zredukovanými úpravami klasických pohádek, jen s drobnými obměnami a specifickými stylizacemi. Všechny tři miniopery jsou do filmu zahrnuty v kompletní podobě, s téměř nepozměněnými texty a zpěvy, avšak v novém hudebním a scénickém aranžmá, jehož autorem je Michal Novinski. Vlastní děje těchto pohádek včetně dialogů jsou tedy kompletně v operetním stylu zpívané, zatímco v rozšířeném a rámcujícím ději dostává prostor i mluvené slovo.

Úvod a vstupy Zdeňka Svěráka v roli vypravěče, písmáka a malíře vykazují jistou podobnost se semináři tvořícími tradiční součást cimrmanovských vystoupení.

Propojení tří příběhů je provedeno expanzí motivu tří bratrů z úvodní písně miniopery Šípková Růženka. Zatímco v původní miniopere se nejstarší bratr nevzdává, zatímco role mladších dvou bratrů končí konstatováním, že „je to prostě zbytečný usilovat o slečny“, ve filmovém zpracování po prvotním společném neúspěchu rezignují všichni tři bratři, avšak následně jsou vysláni do světa znovu, a tentokrát putuje každý samostatně do jiné pohádky.

Do rámcující funkce expanduje z původní Šípkové Růženky též postava zlé sudičky, Báby z mokřin, ve filmu pojaté jako ježibaba. Zatímco v miniopere stejně jako v klasické verzi pohádky je její motivace bez bližšího vysvětlení pojata pouze jako pomsta za to, že ji nepozvali, ve filmu je příběh rozšířen o téma léčby neplodnosti královského páru a zlá kletba v tomto kontextu je krutým, ale spravedlivým trestem za lehkomyšlné zanedbání závazků plynoucích z asistované reprodukce, která je ve filmu symbolizována léčebným lektvarem od báby z mokřin. Přesto král zůstává ve filmu kladnou postavou, zatímco Bába z mokřin se v dalším ději mění v karikaturu samolibého zla, které je nejprve přelstěno a nakonec zničí samo sebe. S Bábou z mokřin se v úvodní části setkají i Tři bratři při své první cestě do světa, čímž Bába spolu s nimi překračuje rámeček své domovské pohádky. Jinak na sebe jednotlivé pohádky navazují jen volně, například nejmladší bratr Matěj se stal královským myslivcem poté, co se jeho nejstarší bratr Jan ujal vlády.

Martin s bičem

komediant, kejklíř i umělec

Co nabízím? Vystoupení s bičí či Zážitkové kurzy průskání bičem.

Prokletí pocestného

6. část

Příběh napsal a připravil Jiří Šulc

Jako první prolomil klid Everen.

„Má pravdu! Připravíme se na ty parchanty! I kdyby je pan pocestný nedostal, my můžeme, když se spojíme!“ Přestože byl umraveněn svým otcem, Horthasem i samotným cizincem, nyní byl ještě nadšenější, než dříve. Úsměv měl široký a jeho oči přímo zářily. Postavil se na židli a jeho hlas hned vyburcoval i ostatní mládence u stolu.

„Jasně, můžeme třeba i poslat pro posily do jiných vesnic!“

„Dobrej nápad! Ve Štěrkově bydlí dobrej kovář, ten by nás mohl pořádně vyzbrojit!“

„A Starý Smrček je zase plný dřevorubců. Sestra se tam za jednoho vdala. Můžu večer přivést tučet silnejch chlapů se sekyrami! A pak chci vidět, kdo si na nás troufne!“

Jinoši takto vykřikovali své plány do celé hospody. Starším mužům tentokrát trvalo déle, než je přerušili. Tak moc na ně působila síla momentu, kdy cizinec odešel. Ale za pár okamžiků hádka propukla naplno.

„Jo. A do toho nám ještě přijede na pomoc král elfů a jeho jezdcí na jednorožcích.“, ozval se chraplavým hlasem Dennas, nejstarší muž ve vesnici.

„To máme sedět a čekat, až nás pobijou?!“, okřikl ho Myrt, jeden z mladíků a Everenův nejlepší přítel s krátkými vlasy barvy hlíny. „Tobě je to asi jedno, starochu, ale mě se chce ještě žít!“

Dennas mu neodpověděl, jen s odevzdaným výrazem, prozrazujícím, že už ho poučování mladíkům kteří o to nestojí, unavuje, zakroutil svou plešatou hlavou. Evos však byl opět více než ochoten se postavit bláznivým nápadům svého syna na jeho přátel. „Nebud' drzej ke starším, kluku!“ A má pravdu! Co čekáte, že se stane? Že se postavíte před vesnici se sekerama a vidlema a oni si z vás nadělaj do kalhot? Možná, ale smíchy!“

Na to Myrt najednou nedokázal odpovědět, tak si jen škrábal řídký vous na bradě. Bylo obvyklé, že se dlouho rozmýšlel před odpovědí na jakoukoliv otázku. Everen ho předběhl. „Až znovu potkají pocestného, nebudou se smát! Možná je dostane ještě dřív, než se sem vrátí.“ To dodalo jeho kamarádům odvalu a tak jako jeden v odpověď hlasitě zvolali dlouhé „Jooooo!“.

„Přestaňte už s tím, vy mlíčňáci! Ten váš pocestnej bude stejně sám pořádněj lotr!“ Zmínka o cizinci Evose očividně dopálila. Tiše mu odpověděl i pasáček ovcí Oddo, který se už od příjezdu banditů celou dobu krčil v rohu hospody a dělal, že vůbec neexistuje. Teď se směle zvedl a postoupil blíž ke středu lokálu, aby ho bylo slyšet.

„Jo! I Orssil poznal, že na něm je něco divnýho. Co když měl o něm pravdu?“, prohlásil a rozhlédl se po ostatních vesničanech, zdali někdo aspoň nepřikývne na souhlas.

„Snad se nezastáváš Orssila?!“, zakřičel na něj Maron. Sebemenší zmínka o fojtovi ho dokázala rozčítit. Menší muž se pomalu stáhl zpět na své místo v rohu, zatímco deorubec pokračoval. „Prd poznal! Ten se zase jen přišel předvádět!“

Evos se také nechal strhnout svou nevráživostí k Orssilovi, tak se přidal. „Máš pravdu, Marone! Ví, že my už na něj kašleme, tak se tu napařoval před někým, kdo ho ještě nezná. Když už nic jinýho, tak ho ten chlap pěkně usadil!“

Vesničané buď přitakali, nebo se nad tou vzpomínkou přímo zasmáli. Maron pokračoval.

„A on o sobě tvrdí, že dohlíží na pořádek? Že takový jako on se starají o ochranu lidí? Jak nás chce chránit!? S Lacejem a Dawanem?“

„Jo! Ty dva blbouni se mu jen drzej za zadkem a napařujou se! Pamatuju si je, když byli oba ještě malý spratci. Tenkrát jsem jim nasekal, když mi chodili do zahrady na hrušky a udělal bych to znova!“, přitakal Dennas.

„Teď terpve zmínil, že sem může zavolat vojsko? Jo, to mu tak žeru! Proč to neudělal dávno? Buď je tak línej, nebo ví, že by se mu vysmáli.“, navázal Evos. To už Maron přišel k němu a souhlasně ho plácl po zádech.

„To ses střelil! Ať už sem přitáhl odkudkoliv, určitě ho tam neberou vážně! A my bychom měli?“ To už zakřičel směrem ke všem v hospodě a dočkal se ohlasu.

Tak pokračovala debata mezi vesničany ještě několik hodin. Já odešel odpočívat nahoru do pokoje již ze začátku. Později mi Arien sdělila, že v hostinci bylo rušno, jak už dlouho ne. Stále totiž přicházeli a odcházeli další a další obyvatelé osady. Nově příchozí si nejprve poslechli vyprávění svědků o tom, co se odpoledne přihodilo, a pak se zapojili do dlouhé debaty o banditech, fojtovy a neznámém cizinci. Postupně se v hospodě vystřídala snad celá vesnice. A rozdělení na dva tábory přetrvalo. Podle Arien se však zdálo, že převažovali ti, kteří viděli v příchodu cizince, a jeho činech předzvěst zlých událostí. Představa, že by se museli vyzbrojit a bránit vesnici proti banditům, je děsila. Vesničané nenáviděli ty vykořisťovatele, ale byli to mírumilovní lidé, cenící si svých životů. Jako vždy se všichni shodli jen na své nevraživosti vůči fojtovy.

„Nakonec je táta uklidnil a všechno se zdálo zase normální.“, řekla Arien, když k večeru se sestrou praly prádlo na valchách.

„Nic nebylo normální!“, odsekla Ella podrážděně. „Normální je, že když jdu večer ke studni pro vodu, vidím děti, jak si venku hrají až do soumraku. Dneska nic. Rodiče je zavolali domů brzy. Chlapy tou dobou spravují něco na svých domech a jejich ženy perou prádlo. Dneska jsem nikoho neviděla ani neslyšela. Ani stařeny, co posedávají pod stromy a klábosí spolu někdy až do noci. I slepice zavřeli do kurníků dřívě. Lidi se pořád bojí.“

„Takže, ne takový rozdíl, jako když tu ta banda byla. Z těch mají taky strach.“ poznamenal jsem já. Ella se na mě podívala dost nevraživě. Bylo poznat, že pro mě měla připravena jedovatou odpověď, pak se však zarazila. Asi si uvědomila, že jsem měl trochu pravdu, přesto se mnou nemohla souhlasit.

„Tohle je jiné.“, řekla po chvíli. „Doted' si ty lotři vždycky jen vzali, co se jim líbilo, a ožrali se u nás zadarmo. Ze začátku zbili pár chlapů, pro výstrahu. To je všechno moc špatný. Ale zvykli jsme si. Dokud jsme jim šli na ruku, nic nám nehrozilo. A teď' je to všechno v háji!“

Mlčel jsem. Na to se nedalo nic namítnout. Arien své sestře přitakala nahlas.

„Ella má pravdu. Lepší přijít o peníze a jídlo, než aby někomu ublížili. Byla bych ráda, kdyby si Pocestný hleděl svého.“

„Kdo?“, zeptal jsem se nechápavě.

„Pocestný. Ten vandrák. Tak mu začali lidé říkat. Sám se tak nazval, vzpomínáš?“

Pocestný. Uznal jsem, že to bude příhodné oslovení. Dál už jsme s děvčaty nemluvili. Když skončily s praním a věšením prádla, šly se věnovat jiný pracím. Já dál ležel na břiše, hojil si rány a přemýšlel jsem.

I já měl strach. Stejně jako ostatní mladíky v hostinci, i mě potěšilo, jak Pocestný s bandity zametl. Zvláště proto, že mohli za mou bolest. Ale ani já nepomyslel na to, že může přijít odvěta. Přitom to dávalo smysl. Takový, jako oni, se jedním mužem nenechají zastrašit. Bylo jisté, že se vrátí. Vesnici nevypálí, kvůli výplatnému, ale pár domů může shořet. Třeba hospoda. A pár lidí možná zemře. Pokud se jim někdo z vesničanů opravdu postaví, pravděpodobně je bandité pobijí. I Horthas by mohl..., co by se pak stalo se mnou? A co by udělali s Ellou a Arien???

Ne!!! Takové myšlenky jsem se snažil zapudit, i když to bylo těžké. Upnul jsem se celou myslí na Pocestného. Přestože to on vše zavínil, byl naší jedinou nadějí. Když prohlásil, že odchází na lov, zněl tak sebejistě. Jistě se do něčeho takového nepouští poprvé, sám to říkal. Určitě ví, co dělá. Banditů je víc, ano, ale kdo ví, možná nepracuje sám. Může mít někde společníky, jenom šel na výzvědy. A pokud jsou všichni takový, jako on, pak máme po problémech. Ano, to by bylo skvělé! Bylo příjemné ukonejšit svou mysl takovými představami.

S Horthasem jsem ten den již nemluvil. Zavřel hospodu brzy po západu slunce. Zrovna jsem vstal a šel si pro něco k jídlu, když zrovna vystoupal po schodech nahoru do patra. Setkali jsme se uprostřed chodby, tak jsem ho zkusil oslovit. V jeho tváři se však odrážela velká únava a starosti. Ani si mě nevšiml a šel rovnou spát do svého pokoje.

6. část

Článek připravil Martin Štulla
 Informace čerpány z internetových stránek garaz.cz

Nissan

Dnešnímu stříbrnému logu Nissan předcházelo modro-červené. Modrý nápis Nissan byl orámovaný červeným kruhem, který symbolizoval vycházející slunce na japonské vlajce. Barvy zmizely, symbolika ale stále zůstává.

Opel

Blesk ve znaku Opelu vzdává hold modelu Blitz (v překladu blesk), tedy nákladnímu vozu, který postavil automobilku na nohy v těžkém období po druhé světové válce. Ve starších dobách značky figurovala uvnitř kruhu místo blesku vzducholod'.

Peugeot

Lev je s francouzskou automobilkou spjat odjakživa, v průběhu let se ale postavil na zadní. Vychází ze znaku bývalého regionu Franche-Comté, odkud pochází rod Peugeotů. Poprvé byl použit už v roce 1858, tedy dávno předtím, než Armand Peugeot začal vyrábět první kočáry bez koní.

Porsche

Porsche se hrdě hlásí ke svému domovskému městu. Znak tvoří erb historického Württemberska doplněný o vyobrazení koně s nápisem Stuttgart. Samotný název města se dá do češtiny přeložit jako „zahradka hřebců“.

Renault

Vtipů na tohle téma známe všichni spoustu, málokdo ale ví, že tvar kosočtverce získalo logo až v roce 1925 kvůli tvarům chladiče, do té doby bylo vždy kruhové. Od roku 1972 pak z loga zmizel i nápis Renault, který do té doby zdobil znak uprostřed. Automobilka samotná jej od počátku 90. let vykládá jako diamant.

Rolls-Royce

Britskou značku Rolls-Royce reprezentují hned dva symboly. První je znak se dvěma překrývajícími se „R“, který představuje příjmení zakladatelů Charlese Stewarta Rollse a Frederica Henryho Royce. Tím druhým symbolem je malá soška s názvem „Spirit of Ecstasy“ neboli „duch extáze“, kterou najdeme na přední těchto luxusních vozů. Sošku si objednal jeden ze zákazníků automobilky u svého přítele, sochaře Charlese Robinsona Sykese. Modelem stála Sykesova sekretářka a milenka Eleanor Thornton, za její postavou nevlají křídla, ale róba.

Rover

Slovo rover se překládá jako cestovatel či tulák, ale také jako námořník. Proto ve znaku této automobilky najdeme po dlouhá desetiletí plachetnici.

Až do roku 1954 procházela liberecká zoo těžkým obdobím. Dlouhodobou stagnaci přerušil až **Jiří Badalec**. Zahrada opustila dosavadní vystavovatelský kurz a stala se postupně chovným zařízením se zaměřením na vzácná zvířata. Trvalo však dalších dvacet let, než se Zoo Liberec dostala opět na výsluní. Již tři roky po nástupu J. Badalce (uveden do funkce v roce 1954) stoupla návštěvnost na dvojnásobek, tedy na 263 360 návštěvníků, 1958 pak 305 000 atd. V Badalcově éře vyrostla řada expozic a pavilónů, které již dnes neexistují. V areálu jsou však i takové, které přes svou morální i technickou zastaralost stojí dodnes – například expozice paviánů z roku 1963 nebo sloninec z roku 1972. Zahrada v té době získala řadu významných živočišných exponátů. Na jednom z prvních míst lze jistě jmenovat slony, jejichž chov v roce 2018 dovršil 60 let. Za J. Badalce velmi vzrostla návštěvnická atraktivita liberecké zoo. Od šedesátých let pak roční návštěvnost pravidelně přesahovala 300.000.

Na jednom z prvních míst lze jistě jmenovat slony, jejichž chov v roce 2018 dovršil 60 let. Za J. Badalce velmi vzrostla návštěvnická atraktivita liberecké zoo. Od šedesátých let pak roční návštěvnost pravidelně přesahovala 300.000.

Jméno **Josefa Janečka** je spjato především s masivním stavebním boomem od poloviny 80. let až do konce tisíciletí. Zahrada tak v epoše posametového investičního nadšení prošla velkou modernizací. Postupně vyrostly stávající pavilóny žiraf (1987), hospodářský pavilón (1987), šelminec (1994), pavilón opů (1994), pavilón tropů (1999) či zimoviště plameňáků (2003). Zoologická zahrada získala řadu významných zvířecích exponátů do kolekce kopytníků či dravců včetně své největší marketingové tváře, jíž jsou bílí tygři (od roku 1994). V témže roce byla zahrada přijata za stálého člena Evropské asociace zoologických zahrad a akvárií (EAZA).

Současný ředitel **David Nejedlo** pak otevřel zahradě další dimenze, tak důležité pro moderní zařízení. Zoo už není jen a pouze množitelem vzácných druhů zvířat a jejich genetickou bankou, i když je to nadál její primární úkol, ale otevřela se širšímu pojetí vzdělávání široké veřejnosti včetně škol.

Zahrada se zapojila (a stále zapojuje) i do několika mezinárodních projektů.

Od roku 2006 se pak součástí zahrady stala další dvě zařízení: **Městské středisko ekologické výchovy DIVIZNA a Centrum pro zvířata v nouzi ARCHA** se stanicí pro handicapované tuzemské živočichy. Toto spojení je v celé republice unikátní.

V červenci 2011 se součástí Zoo Liberec stalo **Kulturní a společenské centrum Lidové sady** se starobyklou budovou s vyhlídkovou věží. Zoo tak získala důstojnou administrativní budovu a také středisko poskytující veřejnosti širokou nabídku kulturních, společenských i výukových programů a volnočasových aktivit.

V roce 2014 Zoo Liberec otevřela v rámci projektu Centra aktivního odpočinku nový vstup do zoo s veřejnými toaletami, služebnou městské policie a infocentrem (budova A u ředitelství zoo) a nový hospodářský pavilón s edukačním zázemím, tzv. ZooExpo.

Život v zoo jde dál a podoba i poslání zoologických zahrad se postupně mění. V současnosti Zoo Liberec zvažuje zcela nový koncept svého rozvoje – rozšíření areálu zoo o tzv. Údolí ohrožené divočiny.

**ZOO
LIBEREC**

Jak je to s bílými tygry?

Bílý tygr není živočišným druhem ani poddruhem. V přírodě se nevyskytuje a není tedy ohrožen vyhynutím (na rozdíl od indického tygra, ze kterého bílý vzešel). V roce 1951 byl v Indii odchycen mladý samec tygra, který měl bílé zbarvení srsti. Tento jediný zakladatel byl dále v zajetí připouštěn na normálně zbarvené samice. Z potomků tohoto samce byli v dalších generacích vybíráni ti bílí a v soukromých chovech i jinak výjimečně zbarvení jedinci. Ti byli dále kříženi mezi sebou, což dodnes vede k množství geneticky vázaných zdravotních a tělesných vad.

Pokud se týká budoucnosti chovu bílých tygrů, ještě několik let budou u nás důstojně dožívat minimálně Paris a Surya Bára. Ale zoo dnes nemohou být zvěřincem rarit. Toto poslání se nejen naplnilo, ale již nějaký čas se přežívá a je kontraproduktivní.

Básničky pro všechny lidičky

Déšť

Báseň napsala a připravila Jana Koláčková

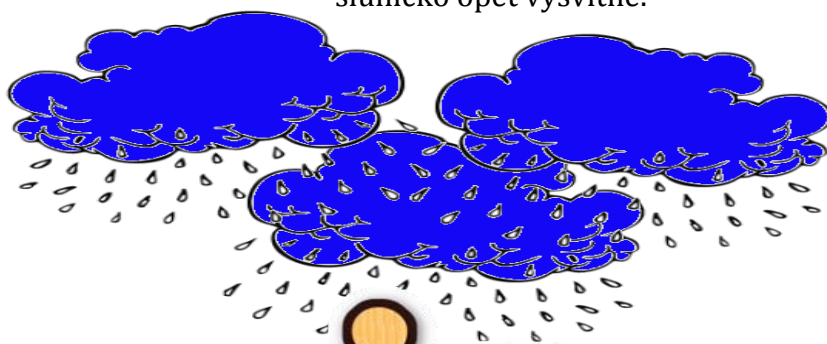
Nebe šedivé,
pouští kapky chladivé,
hrajíc melodie tiché,
nic nezůstane suché.

Smutné i veselé tóny,
občas připomínající zvony,
kapky padají jedna za druhou,
rytmus si samy určujou.

Šum deště dlouho zní,
vzduch má vůni zvláštní,
oblohu blesk protne,
stromu se skoro dotkne.

Za ním se ozve hrom,
až otřese se strom,
déšť na síle nabírá,
každý okna rychle zavírá.

Bouřka orchestr krásný je,
dobře se odpočívá, když bubnuje,
když bouřka ustane,
sluníčko opět vysvitne.

Keltoviny

Internetový časopis

Práskání bičem napříč časem

Miniškolička práskání bičem

Zážitkový kurz práskání bičem

Továrníkův blog

Jak vydělávat žonglováním

Článek připravil a napsal Vítek Procházka, principál společnosti Chůdadlo

Tenhle článek je vlastně jádro celého mého blogu. O tomhle to je.

Povím ti o logické lince skill-show-product (dá se to říct i česky, ale nezní to tak pěkně :+))

První věc, kterou si musíš uvědomit, je, že žonglováním se uživit nedá. Nikdo ti nezaplatí za to, že umíš žonglovat. Ani když to umíš skvěle. Klient ti zaplatí za nějaký produkt, který vyřeší jeho problém, nebo naplní jeho potřebu.

Takovým produktem může být například workshop, soukromá lekce, žonglování v reklamě atd. Pro účely tohoto článku budu za produkt primárně považovat žongléřské vystoupení ve tvé vlastní produkci. Tedy vystoupení, které si víceméně sám vytvoříš, zaplatíš, natrénuješ a prodáš. Všechna moje "moudra" jsou ale obecně platná a přenosná i do jiných oborů.

Krok 1 – Skill, neboli řemeslo

Skill, čili dovednost, je základní podmínkou toho, abys mohl něco dělat. Zkrátka a jednoduše – dokud se nenaučíš žonglovat, nemůžeš s žonglováním vystupovat.

Pokud chceš se žonglováním vylézt před lidi, musíš ho ovládat solidně. To zdaleka neznamená, že bys musel žonglovat nejlíp na světě. Musíš ale to, co budeš předvádět divákům, ovládat dostatečně dobře, abys to zvládl s klidem a jistotou a ještě u toho dokázal myslet na pohyb, výraz, kontakt s divákem a štekajícího čokla, kterej ti právě vběhnul na scénu.

Dobré představení se dá postavit i s nízkou úrovní hlavního skillu, pokud je dobře vystavěné a žonglování je podpořené dalšími dovednostmi.

Na všechny "podpůrné" dovednosti bys rozhodně neměl zapomínat. Nikdo není zvědavý na maníka, který stojí v rohu a háže si tam svých devět kuželek. Na toho se obyčejný člověk vydrží dívat tak třicet vteřin nebo do prvního pádu. Diváci chtějí show, chtějí být baveni. K tomu, aby se z ukázky žonglování stalo žongléřské vystoupení, je třeba, abys ovládal věci jako herectví, tanec, akrobacii, klaunování, mimování, vykládání vtipů, kontakt s divákem atd.

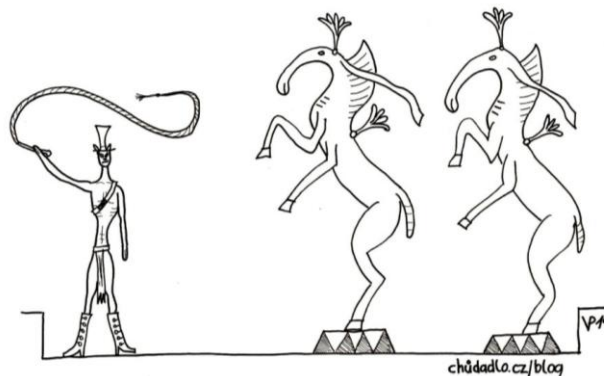
Mnoho performerů (a mě na první dobrou napadají muzikanti), má tendenci ty podpůrné dovednosti ignorovat a snižovat jejich význam. Často mají dojem, že jejich posláním je předvádět masám "kvalitní hudbu". Zapomínají na to, že divákům je jedno, jestli hraješ na sedm dob nebo na dvě. Neposlouchají tě proto, že ovládáš akord Amaj. Takové věci není obyčejný divák schopen poznat, rozlišit ani pojmenovat. A proto je není schopen ocenit. Diváci jsou schopni posoudit a ocenit jen celkovou atmosféru, energii a dojem, který z představení mají.

Abych to shrnul – nemusíš být mistr světa, ale svoje řemeslo musíš ovládat dobře.

Krok 2 Show, čili vystoupení

Když už ovládáš všechny dovednosti, je na čase z nich uhnátat vystoupení. Na to, aby se za shluku dovedností stalo vystoupení, je potřeba, přidat mu strukturu. Musíš vytvořit něco, co má začátek, střed a konec.

Když budeš vymýšlet vystoupení, zamysli se nad věcmi jako téma, myšlenka, gradace, pestrost, provázanost atd. Využij všechny svoje silné stránky

Obrázek: Vítek Procházka

a "podpůrné" dovednosti. Stav na svých silných stránkách a maskuj ty slabé. Nebo ještě lépe – udělej ze svých slabých stránek silné. Máš pivní pupík a přitom umíš udělat stojku? Použij to.

Pokud stáváš svoje první vystoupení a nemáš s tím vůbec žádné zkušenosti, tak oslov mě, nebo někoho jiného, kdo ti se shromažďováním a tříděním nápadů, strukturou a režii pomůže.

Tvorba vystoupení je natolik složitá a důležitá téma, že se k němu určitě ještě v několika článcích vrátím.

Krok 3 – Product, neboli produkt :+)

Nazkoušel jsi vystoupení a myslíš si, že máš vyhráno? Mám pro tebe smutnou zprávu. Nikdo ti nezaplatí ani za to, že máš vystoupení. Peníze můžeš začít vydělávat až v okamžiku, kdy máš produkt. Ale co to ten produkt je?

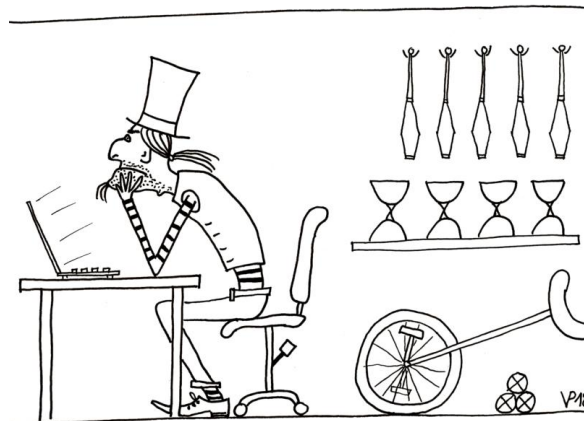
Produkt může být tvoje vystoupení. Stane se jím ale až tehdy, když k němu tak budeš přistupovat. Produkt má jasně definovaný rozsah, cenu a hlavně klienta. To je ten nejdůležitější bod. Produkt neděláš jen tak z popudu své umělecké mysli. Produkt děláš přímo pro konkrétní typ klienta. Děláš ho proto, abys plnil jeho potřeby a řešil jeho problémy.

Ano, neděláš umění, ale službu. Často jsi na akci jen proto, aby klient prodal více buřtů. Pokud vystoupení děláš jen pro umění samotné či pro záchranu světa a honorář je pro tebe sprosté slovo, pak jsi na špatném blogu :+).

Až budeš tvořit vystoupení, rovnou mysl na to, pro koho ho děláš. Každý klient totiž potřebuje a očekává něco jiného. Velké firmy očekávají na svých večírcích několikaminutová, naleštěná, perfektně provedená vystoupení s vysokou úrovní skillu. Školy potřebují dětem přístupná, naučná a morálně povznášející představení, která budou trvat přesně 45 minut. Pořadatelé motorkářských srazů potřebují drsná, velkolepá a šokující představení. Potřebují silné chlapy a sexy kočky. Velké festivaly potřebují hlavně něco originálního a nevídaného. A tak dále.

Tvoje vystoupení tedy musí klientovi vyhovovat a také pro něj musí být reálné, splnit tvoje technické požadavky. O2 aréna má jiné možnosti než mateřská školka a ta zase jiné než středověký trh v parku. Na tyhle věci musíš taky myslet už včas při tvorbě, abys později nenařazil.

Měl by ses taky zamyslet nad tím, co je tvým výsledným produktem. Je to jedno samostatné vystoupení? Nebo je ve tvé branži spíš zvykem prodávat umělce na celý den, během kterého udělají třeba čtyři různá vystoupení. Nebo se obvykle prodává vystoupení a následná žonglérská dílna? Rozhodně se ale nemusíš řídit tím, co je obvyklé. Od nás umělců se v podstatě očekávají neočekávaná řešení. Jen se připrav na to, že vysvětlit někomu, že chce něco neobvyklého, o čem ještě nikdy neslyšel, je těžká dřina.

Obrázek: Vítek Procházka

CHŮDADLO JE SPOLEČNOST PRO PLNĚNÍ SNŮ. POŘADATELSKÝCH, DIVÁCKÝCH I TĚCH NAŠICH.

Pořadatelům plníme sen o milých a spolehlivých umělcích.
Divákům plníme sny o kouzelných zážitcích a **nádherných představeních.**

Sobě plníme sen o organizátorech kulturních akcí,
kteří mají **odvahu dělat věci jinak, lépe a mimo zaběhnuté stereotypy.**

www.chudadlo.cz

CESTOVÁNÍ

Navštivte nás

článek připravila Lucie Volková

Informace čerpány z internetových stránek navstivtejeseniky.cz, sumpersky.denik.cz a sumperk.cz

Chci vás trošku seznámit s krajem, ve kterém jsem se narodila a dát vám typ na výlet. Bydlím mezi Šumperkem a Jeseníkem. Ze Šumperka také pochází například Ondra Sokol, Lucie Polišenská, Simona Babčáková a má oblíbená herečka Bohdana Pavlíková, která se sice narodila v Teplicích, ale v šumperském divadle měla dlouhodobě angažmá. Ve vedlejší vesničce, kterou obývám, se natáčel film Díra u Hanušovic. Jak název napovídá – díra mezi lesy a louky. V kraji se také můžeme pyšnit známým lyžařem Ondřejem Bankem nebo olympijským medailistou Alešem Valentou.

Nemůžu nezmínit další skvost Jeseníků, a tím jsou hory. Nejvyšší bod je Praděd, 1492 metrů. Na Dlouhých stráních (asi 5 km od Pradědu) se nachází horní nádrž přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé stráně společnosti ČEZ.

Já se však zaměřím spíše na ne moc atraktivní historii našeho kraje od dob třicetileté války až do 17. století. Když se někdo chce vydat k nám na dovolenou nebo na výlet, povím mu, aby nevynechal expozici Čarodějnických procesů na Jesenicku ve Vlastivědném muzeu v Jeseníku anebo expozici Čarodějnických procesů v Šumperku. Jsou to sice stejné názvy expozice, ale prohlídka a příběh se od sebe liší. Procesů u nás probíhalo více.

Jeden z nich, ten nejznámější probíhal ve Velkých Losinách. Velké Losiny se nachází od Šumperka asi 16 km. A právě tam, na zámku, probíhá do září 2019 výstava k 50. výročí filmu Kladivo na čarodějnice. Velká část filmu se natáčela právě tam. Na výstavě jsou k vidění kostýmy, které se ve filmu nosily a které jsou jinak ukryté ve filmových ateliérech na Barrandově. Dále se můžeme dotknout energie mučících nástrojů jako byla palečnice, která by vám mohla rozdrtit palce a španělské boty, která drtila pro změnu holenní kost aj. Paní ředitelce zámku trvalo dlouhé měsíce, než půjčení vyjednala. A nakonec to stálo za to. Když jsem se tam byla podívat já, řekla průvodkyně: „A to se vážně nedivím. Kdyby mě takhle někdo mučil, taky bych řekla, že jsem tančila s ďáblem na Petrových kamenech.“ Je k neuvěření, že se tohle kdysi dělo.

Pokud chcete přijet, udělejte to hned. Taková výstava se už nemusí podařit. Nebo třeba za dalších padesát let?

Ať pojedete do Jeseníků za jakýmkoliv účelem, rozhodně se tu nebudete nudit. V zimě vezmete lyže a v létě pohorky. Rozhodně je o čem psát, tak třeba příště. :)

Ze života ...

Malej velkej tyran

Příběh napsala a připravila Gabriela Monte

Jmenuje se Kája, nebo taky Zrůdička, Dědek, Somrák, Bonzák, Oudie a v poslední době ještě taky Bručoun. Kája je moje srdeční záležitost a podle toho to u nás taky vypadá. Dokud žil Sany byli jsme taková sehraná trojka. Když ale odešel tam nahoru, zbyli jsme tu sami. Kája Sanyho odchod nesl opravdu hodně špatně. Z veselého pejska se stala hromádka neštěstí a jednu chvíli to vypadalo, že přijdeme i o něj. Místo křížence jezevčíka jsme doma najednou měli naháče. A to doslova. No, a tak kromě běhání k doktorovi, jsem Káju vzala do ložnice. Netušila jsem, co vše se pro mě změní. V ložnici měl být pouze přes noc, ale on to pobral po svém a vynutil si tam být i přes den. V noci způsobně spal ve svém pelíšku, za to přes den využil mé nepřítomnosti a válel se mi v posteli. Nejsem žádná cíťa a spíš jsem se tomu smála, ale naoko jsem se na něj zlobila. Jenže Kája si z toho nic nedělal a začal si stále víc dovolovat, protože moc dobře věděl, že mám o něj strach. Když jsem večer seděla v obýváku,

nechala jsem pootevřené dveře do ložnice, aby mohl Kája být, kde chce. A tím začala tyranie. On totiž chtěl být v ložnici, ovšem nechtěl tam být sám. Přišel ke mně, podíval se mi do očí a hlavou kývnul směrem k ložnici. Aby dodal důraz svému sdělení, otočil se a odešel tam. Pokud jsem za ním nešla zhruba po deseti minutách, vše opakoval. Přišel, podíval, kývnul a odešel. Pokud jsem opět nešla, celý postup opakoval a navíc zkracoval intervaly mezi odchodem a návratem. Nakonec jsem ty jeho pohledy nevydržela a šla spát, jak pes poroučel. Když pak přišel Čert a Kája mě nutil jít spát už v devět večer, přestěhovala jsem ho zpět do obýváku i s pelíškem. Tím však jeho komandování neskončilo. Vždy si najde způsob jak si prosadit svou. Asi před dvěma týdny, Kája kudy chodil, tak jen bručel. Vrčel na Čerta a to ho má rád. Vrčel na Diega, který kolem něj jen prošel. Držkoval dokonce i na Monteho a na mě. Monte povídal: „Ten pes je nějaký divnej.“ A tak jsme přemýšleli, čím to může být. Až Monte prohlásil: „Hele on strašně vyváděl, když jsi jela nakoupit.“ A tak jsem vzala klíče od auta a objela s Kájou vesnici. Na dvůr se vrátil úplně jiný pes, než z něj odcházel. Byl veselejší, skákal, běhal a všem dával najevo, že byl s paničkou na výletě. Zhruba po týdnu se vše opakovalo.

Hračky. Tak o ty nikdy zájem neměl. Teda kromě kopacího míče a to jen někdy. Teď na stará kolena objevil kouzlo pískacích hraček. Ale i k těm potřebuje mou asistenci, jinak zase držkuje. Hra probíhá tak, že zmáčknu hračku, ona zapíská a já ji hodím. Kája k ní doběhne, zkousne a hračka opět zapíská. Dojdu k němu a na hračku šlápnu. Hračka opět zapíská a Kája vesele štěkne, hračku popadne a odběhne s ní a pak opět čeká, až k němu dojdu a vše se opakuje. Hra končí v okamžiku, kdy pes už jen štěká na mou nohu a na hračku.

Je léto a k němu u nás patří sedět venku. Dokud jsme stůl a lavičky měli hned u vchodu do domu, byl Kája relativně v klidu. Po setmění mě sice chodil kontrolovat, ale nijak zvlášť neprudil, protože mě viděl už z chodby. Jenže Monte sezení na mé přání přestěhoval a nastal problém. Protože pes na mě od vchodu nevidí, musí dojít až k nám. A to ho z nějakého důvodu vytáčí. Chodí, je nervózní a na všechny a všechno vrčí. Pokud ho za trest pošlu domu, je to ještě horší a nastává už známý signál, že mám jít spát. Pokud nejdu, bručí víc a víc.

Je fakt, že jsem si to udělala sama. Jenže v době kdy jsem mu vše podřídila, byl hodně nemocný a já o něj měla strach. No, a tak teď musím snášet náladovost svého psa. Protože ať prudí nebo ne, je můj. Miluju ho a nikdy bych ho za nic nevyměnila a nedala. No a on to moc dobře ví.

Leganorie

D. S. Exteris

Příběhy připravil a napsal Jurgen Lednický

Mezi významnými megarioty, jako je Exteris nebo Empirus, pluje hromada obchodních lodí, které převážejí z jednoho místa to, co druhé místo nemělo, a z druhého místa vozí to, co nemá první místo. Protože obchodní lodě převážejí drahé látky a koření a všechny jiné věci, které lidé vlastně nepotřebují, jsou častým cílem pirátů, kteří zřejmě nějaké koření a látky potřebují. Proto na obchodních lodích zaměstnávají posádku, která by je uhlídala před piráty a jinou sebrankou. A na jedné lodi, která se jmenovala D.S. Exteris se odehrál příběh, který vám dnes řeknu.

Gangar se nalod'oval na loď se jménem D.S. Exteris. Nikdy mimo svůj megariot nebyl, ale doba byla zlá a on nutně potřeboval nějaké peníze. Zašel tedy do krčmy u přístavu a u jednoho kapitána se upsal k službě na jeho lodi. Měli letět na hlavní megariot Leganorie, na Exteris. Gangar o něm hodně slyšel, ale nikdy si nemyslel, že by se tam mohl skutečně podívat.

Po dokončení všech příprav vyrazila obchodní loď na svoji dlouhou pouť z Erborionu na Exteris. A tu se objevila první věc, která měla Gangarovi ztěžovat celou plavbu. Vzdušná nemoc. Ta se u něj projevovala neustálým měněním barvy. A tak Gangar vypadal jako opilý chameleon. Kapitán jeho nemoc vyřešil jednoduchým způsobem. Poslal ho škrábat brambory a ejhle, ona ta nemoc nějak zmizela. Vlastně, kapitán měl na všechny nemoci stejný lék. Jít do podpalubí škrábat brambory. Hnilobný zápach podpalubí většinou všechny nemoci vyřešil. A když ne, alespoň měla posádka co jíst.

A čas na lodi plynul. Až do jednoho dne. Zrovna když se loď blížila k megariotů plujícím kolem Exterisu, přepadli ji piráti. Nejspíš to bylo tím, že byl kapitán líný najímat dobrou posádku a radši pod záminkou rychlého zisku natahal do lodi místní ochlasty a dokonalé budižkničemy. A tak vinou jeho lhostejnosti k nákladu teď k lodi plul létající koráb s hrozivou černou vlajkou, na které byl pirátský znak, hnát se zkříženými lebkami. A co bylo horší, loď neměl kdo chránit.

Kapitán ihned volal na poplach a sám si vzal do ruky šavli, aby mohl bránit svoji loď. Zbytek posádky se snažil uchopit kord za správný konec, nutno podotknout, že většinou neúspěšně. Piráti se mezitím čím dál tím víc blížili k lodi a kapitán začínal propadat panice. V tom se ozval Gangar: "Proč se neschováme do podpalubí? Tam by se nám loď bránila snáz." Kapitán stejně nevěděl, co má dělat, a pomyslel si, zkusit se má vše. Tak svou pořezanou posádku nahnal do podpalubí a zavřel padací dveře, které do něj vedly.

Po pár minutách dorazili na loď piráti. Jejich kapitán s dřevěnou nohou vstoupil na loď. "To jsem ale blázen. Dal bych ruku do ohně za to, že tu ti všiváci byli. No nic, Vorkal a Mitchink to omrknou vespod a já tu zatím se zbytkem počkám, jestli někdo nejde." Vybraní piráti šli podle kapitánova rozkazu do podpalubí. Posádka D.S. Exterisu však nebyla hloupá a všechny škvíry v lodi zatemnila, takže vespod nešlo vidět na krok. Piráti, nic netušíce, vešli do temnot podpalubí a z nějakého důvodu za sebou zavřeli padací dveře. V naprosté tmě pak stáli tito dva pošetilci nepředpokládající zradu. Najednou však jednoho piráta něco bodlo do nohy. A za chvíli zase. A zase. Jeden z pirátů škrtl zápalkou a zapálil pochodeň, kterou si vytáhl zpod opasku. Tu se mu naskytl poslední pohled v jeho životě. Pokusil se zavolat o pomoc, ale dřív než se mu to povedlo, podřízla posádka oběma pirátům hrdlo.

Kapitánovi přišlo divné, že se ani jeden z jeho dvou nejlepších mužů nevrací, a tak jako král tupců, vyslal do tajemného podpalubí zase dva muže. Jejich osud není asi vůbec třeba popisovat. Jejich život skončil tak jako životy Vorkala a Mitchinka. Kapitán, nejspíše posedlý posláním posádky na smrt, přišel o celou polovinu mužů. Když si na prstech spočítal, že je jich opravdu méně než předtím, vyrazil s osmi svými zbývajícími piráty do podpalubí, aby zjistil, co se zde děje. Tentokrát neudělal chybu jako předchozí návštěvníci a vzal si s sebou pochodeň. Když vešel dolů, naskytl se mu pohled na osm mrtvých těl a po zuby ozbrojenou posádku, která na něj mířila zbraněmi. Kapitán s piráty vytasili šavle, aby pobili tuto chamrad'.

Začala bitva o D.S. Exteris. Gangar kolem sebe zběsile mával mečem a doufal, že zasáhne piráta. To se mu povedlo a z piráta se valila krev jako z vodopádu. Pirát ještě naposledy mávl šavlí. Dokázal Gangarovi uštvědit pořádný zásah, kterým mu téměř usekl ruku. Gangar přestal bojovat a kličkoval mezi piráty, aby se dostal k něčemu, co by dokázalo zastavit silné krvácení. Bohužel nemohl najít ani jediný obvaz. Při zběsilém běhu zakopl o látky a dostal nápad. Rukou a zuby oddělil kousek látky a omotal svou sečnou ránu. Krev se ještě chvíli pokoušela dostat z těla, ale po chvíli látka krvi zabránila unikat a donutila ji zůstat v těle. V tu chvíli Gangar omdlel.

Nutno podotknout, že i přes Gangarovu nepřítomnost si posádka vedla skvěle. Pár mužů sice padlo, ale byl to takový ten typ lidí, u kterých jste tajně doufali, že to nepřežijí. Piráti se bránili, ale nebylo jim to moc platné. Padali pod zbraněmi posádky jako klasy obilí. Gangar se probral zrovna, když už zbýval jenom kapitán pirátského korábu. Proti němu se postavil sám kapitán D. S. Exteris. "Vzdej se bídníku. Už ti není pomoci." Pirát se na kapitána hrozivě zašklebil a odpověděl mu. "Nikdy. To radši umřu, než abych se vzdával takovéhle zemské kryse." To byla poslední kapka. Kapitán proti vůdci pirátů vystartoval se svým pozlaceným kordem. Pirát se mu vyhnul a sám mu sekl do holeně. Kapitán se s bolestmi otočil a vykryl další pirátův útok. Pirát se pokusil o další útok, ale kapitán mu sekl šavlí přes zápěstí. Pirát s výkřikem upustil šavli. Této chvíli kapitán využil a rozpoltil pirátovi lebku. Pirát se skácel mrtev k zemi. "Myslím, že jsme vyhráli," řekl lhostejně kapitán a poručil žijícím členům posádky, aby vyházeli mrtvé z lodi. Gangar to všechno pozoroval vleže na zemi bez toho, aby něco dělal. Znamky života projevil, až když se ho také pokusili vyhodit přes palubu. Gangar tomu na poslední chvíli zabránil. Gangara místo vyhození přes palubu donesli ke kapitánovi. Ten ho srdečně objal a řekl: "Gagnare, nebo jak se jmenuješ. Za tvůj spásný nápad jsem se rozhodl dát ti pirátský vzdušný koráb." Gangar mu velmi poděkoval a nadšený tím, že už nebude muset škrábat brambory, nasedl do svého nového vzdušného korábu a dal navždy sbohem své první lodi. Kapitán ještě na Gangara zavolal: "Nezapomeň si sundat tu pirátskou vlajku! Někdo by to mohl špatně pochopit." Gangar už samozřejmě kapitána neslyšel a tato nevšímavost mu měla způsobit ještě spoustu problémů.

Keltoviny

Internetový časopis

Práskání bičem napříč časem

Miniškolička práskání bičem

Zážitkový kurz práskání bičem

Kam za námi v roce 2020?

- Setkání sběratelů tur. vizitek - České Budějovice
- 21. Hornické slavnosti - Rudolfov u Č.B.
- 25. středověká bitva - Kolín
- Slavnosti pětilisté růže - Český Krumlov
- Borůvkobraní - Borovany
- Historické slavnosti J. Krčina - Třeboň
- FAJR - Festival Ohně a Meče - Amfík Bukovina

I za Vámi přejedeme... Napište nám ☺

Kde již Bůh nebydlí

článek připravil Mgr. Jiří Vítovec

Informace čerpány z internetových stránek hrady.cz, kudyznudy.cz, hrady-zrizeniny.cz

V rubrice Terra Incognita jsme již psali například o zřícených hradech, opuštěných objektech nebo jako posledně o vysídlených obcích v Sudetech. Pokud se chceme i tentokrát vydat po téměř zapomenutých místech, které něco spojuje, můžeme se zaměřit na duchovní stavby. I příbytky boží někdy neodolají zubu času a lidské hlouposti, což jsme viděli u nebohého vyhoření roubeného kostela, významné to památky (určitě není potřeba připomínat, kterého).

Jak se píše v Písmu: „Kde jsou dva nebo tři v mém jménu, jsem já uprostřed nich,“ (někomu se těch pár slov z nedělní školy možná nezamlouvá, ale nemůžete popřít, že se to sem hodí). Souvětí odkazuje na skutečnost, že Bůh nepotřebuje stavby, aby mohli být věřící v jeho blízkosti. Jenže zkuste odříkávat modlitby, když vám prší na hlavu a vítr vám strhává svršky. Proto lidé už tisíciletí staví chrámy, které zasvěcují těm z nich, kteří byli ve víře nejpevnější (svatým). Když se s těmito chrámy něco stane – spadne střecha, celý kostel nebo ho zachvátí požár – nezbyvá, než ta varianta „dva nebo tři v mém jménu,“ i když je vám zima.

Toliko úvodní okénko a teď se pojďme zaměřit na konkrétní osudy duchovních míst. Prvním z nich je zřícenina kostela Panny Marie Dobré rady v Pohoří na Šumavě. Dům Páně byl vystavěn v letech 1783-1791 Janem Nepomukem Buquoyem na místě původní dřevěné kaple. Měl věž a obdélnou loď s klenbou. Pověstinou byl kostel barokní. Jak se to v této oblasti stávalo, po válce a vysídlení vesnice začal od roku 1955 postupně chátrat, dokud na konci května 1999 nespadla věž, která s sebou strhla i klenutou střechu kostela. Zbytek stavby, tzv. presbytář, zůstal ovšem stát. Dnes se zde pořádají kulturní akce, které mají za cíl postupné opravy celé stavby.

Dalším duchovním místem s neblahým osudem je klášter Kuklov. Tuhle zajímavou památku možná znáte, takže se jí nemusíme věnovat příliš obšírně. Jedná se o nedostavěný paulánský klášter, který se začal stavět roku 1495 na popud Petra IV. z Rožmberka. Na jeho stavbě se podepsala třicetiletá válka, během níž klášter pobořila Švédská armáda, která pobila i místní mnichy. Kameny ze stavby použili místní na stavbu svých domů, z nichž je několik přímo včleněno do komplexu kláštera – jen si to představte, najednou tolik duchovních míst. Dnes se zde pořádají akce, jako třeba svatby a vede tudy turistická i cyklostezka.

Dnešním posledním místem je kaple obce Koryto (původně Hundsnursch) na Prachaticku. O kapli se toho příliš neví. Postavili ji sudetští Němci a zbytek informací se vytratil někde v hlubokém lese. Není jasné, kdy byla kaple dostavěna, ani jakému svatému byla zasvěcena. Místní obec je písemně zmíněna již v roce 1393, o příliš velkou obec však nešlo. V roce 1600 zde žilo jen 15 lidí, ale měli zde

i krčmu (jen si představte ty výdělky). Nejvíce obyvatel zde žilo v roce 1890. Tehdy to bylo 210 lidí. Místo nejvíce zpustlo za války, a tak i místní škola musela ukončit výuku pro nedostatek žáků. Osud kaple je ovšem neznámý, i když jistě zajímavý. Zde by nám pomohl snad už jen Mr. Norrell (z románu Jonathan Strange a Mr. Norrell), který by dokázal místní kameny rozmluvit. My si však musíme vystačit pouze se svou představivostí, což naštěstí můžeme, protože místo je volně přístupné.

A nakonec jedna zajímavost. Věděli jste, že něco jako odsvěcení kostela neexistuje? Může dojít k tomu, že jej někdo znesvětí svým jednáním, ovšem i když kostel přestane sloužit svému původnímu účelu a je předán k jinému využití, neztrácí svou posvátnost a všechny aktivity v něm prováděné by tuto posvátnost měly respektovat. Může tak sloužit například ke koncertům (v jednom takovém jsem hrál s orchestrem – skvělý zážitek). Nicméně představa speciálního obřadu, který zruší původní zasvěcení je milná, to může zaniknout jen některými převážně světskými událostmi (např. vražda uvnitř kostela).

Čtení pro všechny

Rytíři z Blaníku

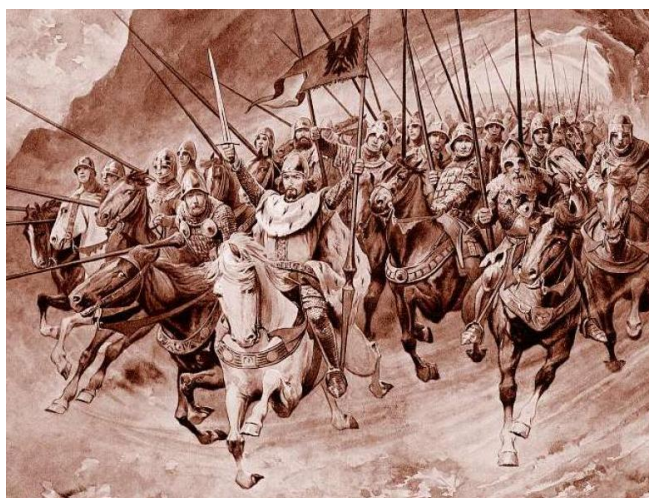
Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek pohadky-online.eu

Je tomu už dávno, co se na hoře Blaník odehrála veliká bitva. Odvážní bojovníci se nechtěli nepřátelům vzdát. Bojovali statečně, ale nakonec podleli přesile. Jeden po druhém padali rytíři v třpytivých brněních z koní, jednomu po druhém vyklouzl z ruky meč. Boj skončil, vítězové jásali, rozdělali ohně a hodovali. Pak usnuli tvrdým spánkem. Ale ráno, když se probudili, užasli. Tam, kde ležela těla obránců, nebylo nic, jen holá zem. Mrtví rytíři zmizeli ... Jak se to mohlo stát? Kdoví! Ani lidem v okolí Blaníka tahle otázka nedala spát – kam se jen bojovníci poděli?

„Myslím,“ řekl jeden starý muž, „že nezemřeli. Myslím, že se propadli do hory, tam spí a čekají, až přijde jejich chvíle – aby se pomstili.“ Že to řekl ten nejmoudřejší ze vsi, lidé mu rádi uvěřili. A další události jim daly za pravdu – na Blaníku se totiž začaly dít prapodivné věci. Tak se ztratil pasáček. Ovce přišly samy domů, bez něj, smutně pobekávaly. „Jistě spadl někam do propasti,“ usoudili lidé, „nebo jej roztrhaly divé šelmy.“ A prohlásili chlapce za mrtvého. Jaké ale bylo jejich překvapení, když se po roce pasáček ve vsi zase objevil! Přiběhl na náves, celý udýchaný, a křičí:

„Nebudete tomu věřit, ale viděl jsem blanické rytíře!“ „Skutečně? Povídej, jak to bylo?“ „Ztratila se mi ovečka, ta pěkná, s černou hlavou a bílýma nohama. Šel jsem ji hledat do lesa a najednou ... najednou se přede mnou otevřela skála.“ A když pasáček nahlédl do průrvy, spatřil podzemní chodbu. Zvědavost mu nedala, dodal si odvahy a šel dovnitř. Byla tam tma, přidržoval se rukou stěny, až se ocitl ve veliké síni. „Tam hořel oheň a kolem stolů seděli rytíři v plné zbroji. Hlavy měli položené na rukou a spali. A na mě také padla dřímota...“ vyprávěl pasáček.

Posadil se na lavici, pak si na ni lehl a za chvíli usnul. Vzbudil jej veliký hřmot – to rytíři vstávali, brousili meče, vyváděli koně ze skály. Pasáčka si nevšímal, jako by tam nebyl. Ten běžel honem chodbou ven – a domů. Jakpak mohl vědět, že ho už oplakali, že prospal ve skále celý rok?! I jiní lidé tvrdili, že statečné bojovníky zahlédli. Nebo aspoň slyšeli ve skále řehat jejich koně. Pročpak ti rytíři ze skály čas od času vyjíždějí? Uvažovali pak. Snad se cvičí v boji, aby jim koně nezeslábli, meče nezrezavěly. Potom se vracejí do Blaníku a odpočívají, sbírají síly. Až bude v naší zemi nejhůř, vyjedou na pomoc. Postaví se v třpytivých brněních nepřátelům – a bezpochyby je zaženou.

Krajská jídla

Dnes z Libereckého kraje

Článek připravila Věra Melicharová

Informace čerpány z internetových stránek receptyonline.cz, labuznik.cz, varimeahrajemesispenny.cz

Lomnické suchary

- ❖ 500 g hladké mouky
- ❖ 500 g polohrubé mouky
- ❖ 500 g másla
- ❖ 200 g upražených oloupaných a překrájených lískových ořechů
- ❖ citronová kůra
- ❖ špetka soli
- ❖ 3 žloutky
- ❖ 1 kostka droždí
- ❖ 100 g cukru
- ❖ 1/2 l mléka

Nejprve dejte do misky rozdrobené droždí se lžící cukru a trochou vlažného mléka a nechte vzejít na teplém místě. Mezitím prosejte do mísy obě mouky a smíchejte se špetkou soli, zbylým cukrem, vzešlým kváskem, přidejte žloutky, vlažné rozpuštěné máslo, oříšky a citronovou kůru. Ze surovin zadělejte hladké těsto a nechte v teple vykynout. Utvořte tři válečky o průměru chlebičkové večky a pomalu pečte v mírně přehřáté troubě asi půl hodiny. Upečené večky po vychladnutí nakrájejte na řezy. Na povrchu z obou stran je postříkejte rozpuštěným máslem, obalte ve vanilkovém cukru a nechte ještě na plechu v troubě prosušit. Ze tří vek nakrájíte 50–60 kusů.

Kyselo - polévka z chlebového kvásku

- ❖ 100 g čerstvých nebo 10 g sušených hub
- ❖ 1 l vody
- ❖ 1 l kysané smetany
- ❖ 3 vejce
- ❖ 1 žloutek
- ❖ 30 g másla
- ❖ 1 malá cibule
- ❖ sůl
- ❖ kmín

Na kvásek

- ❖ ¼ l vody nebo mléka
- ❖ 20 g čerstvého droždí
- ❖ 40 g žitné mouky

Několik hodin před vařením připravte kvásek. Droždí rozdrobte do půllitrové nádoby, přelijte vlažnou vodou nebo mlékem (30–36 °C), přidejte mouku a umíchejte řídké těsto. Můžete přidat i trochu nastrouhané chlebové kůrky. Těsto přikryjte a nechte na teplém místě vykynout.

Do vody přidejte očištěné a nakrájené houby, kmín a sůl. Sušené houby je nutné předem namočit na chvíli do studené vody, aby nabobtnaly.

Pak do polévky za stálého míchání vlijte (nejlépe přes cedník) dobře rozmíchaný kvásek a povařte. Do smetany vmíchejte žloutek, vše vlijte do polévky a na závěr přidejte pokrájenou osmaženou cibulku.

Zvlášť si připravte míchaná vejce, která rozdělíte buď přímo do talířů a přelijte polévkou, nebo je dejte do nádoby, ve které polévku servírujete. Ke kyselu podávejte pečené nebo ve slupce vařené brambory.

Sejkory s roštěnou

- ❖ 4 plátky roštěnce
- ❖ přepuštěné máslo na opečení
- ❖ sůl
- ❖ pepř

Na dozdobení

- ❖ 4 vejce uvařená natvrdo
- ❖ 4 snítky chřestu
- ❖ Na sejkory
- ❖ 1 kg brambor
- ❖ 100 g cibule
- ❖ 3 stroužky česneku
- ❖ 2 vejce
- ❖ 100 ml mléka
- ❖ 150 g hladké mouky
- ❖ sůl
- ❖ kmín
- ❖ majoránka
- ❖ mletý černý pepř

Brambory oloupejte a nastrouhejte najemno. Nechte chvíli stát, aby brambory pustily vodu – bude to přibližně 1 dcl. Přidejte horké mléko, vejce, koření, sůl, utřený česnek a hladkou mouku: Vymíchejte řídké těsto. Rozpalte pánev a vytřete ji ubrouskem namočeným v oleji. Lžící nabírejte těsto a dělejte malé omeletky (sejkorky – asi 10cm v průměru). Po upečení po jedné straně je otočte a upečte dozlatova i po druhé straně. Ještě horké je potřete uškvářeným máslem s cibulí. Podávejte s bílou kávou, kávou z cikorky nebo žitovky.

Tenké plátky hovězí roštěné jemně naklepejte, posolte je a popepřete. Omažte je na přepuštěném másle. (Přepuštěné máslo získáte převařením másla ve vodní lázni, kdy se oddělí pevné části a vyvaří se voda. Máslo se pak tolik nepřepaluje.)

Před servírováním roštěnku posypte nakrájeným natvrdo uvařeným vajíčkem a podávejte se sejkorami a chřestem. (Ten stačí tři minuty povařit v osolené vodě, aby zůstal pěkně křupavý.)

Fireslík TOČ POI

Umělec, kaskadér a fireman z města, na soutoku Vltavy a Malše, České Budějovice Vám nabízí své umění firepoishow.

Co, kdy, kde, jak ...

Už jste to slyšeli?

Čerti budou řídit!

Kdy?

V neděli 1.12. od 10.00

Kde?

Na nádvoří buzického hradu a v jeho okolí!

Připraven pro vás bude čertí rej, stánky a doprovodný program.

Pořádá: hrad Buzice a spolek Modrásek

SLYŠTE, SLYŠTE
POZVÁNKA
UKONČENÍ POHÁDKOVÉ SEZONY
MLÁZOVSKÁ BRAMBORIÁDA A DRAKIÁDA

v neděli 6. října LP 2019 ve 14.00 hodin,
 areál Pohádková chalupa v Mlázovech u Kolince

NA PROGRAMU BUDE VYSTOUPENÍ
DOCELA MALÉHO DIVADĚLKA,
MINIŠKOLIČKA PRÁSKÁNÍ BIČEM
SPOLKU KELTOVINY, SOUTĚŽE - SBĚR,
HOD A POJÍDÁNÍ BRAMBOR...

O DOBRU NÁLADU SE POSTARÁ
COUNTRY KAPELA PILOUNI,
OBČERSTVENÍ ZAJIŠTĚNO.

K PODZIMU PATŘÍ POUŠTĚNÍ DRAKŮ,
DRAKY VEZMĚTE S SEBOU!

Informace: 608 961 611

POHÁDKOVÁ CHALUPA
 JE V ŘÍJNU OTEVŘENA
 So - Ne a svátky
 od 10 - 16. hodin

Hlavní partneři: VČSR Velhořovice, Svijany, MW, AIR, WEB, PROPAGO, FILMpro, rozhled, demk

www.pohadkovachalupa.cz

OBEC HORNÍ PĚNA a SDH HORNÍ PĚNA Vás srdečně zvou na
Michalské slavnosti
 konané v sobotu 28.9.2019 u kulturního domu

HLAVNÍ PROGRAM	ČAS
Podzimní výtvarná dílna v MŠ Horní Pěna	9:00 - 12:00
Mše svatá	od 10:00
Tržiště u kostela	10:00 - 17:00
Výstava v kostnici	11:00 - 16:00
Jarošovská krojovaná družina	13:00 - 15:00
Hospfízská poupata	
La Faaria	
Krummaborn	
Malá řečická kapela	Od 15:00

DOPROVODNÝ PROGRAM

Loučení s létem pro děti - Miniškolička práskání bičem spolku Keltoviny, všemi oblíbený DJ Michal Žoudlík, soutěže (od 13:30), skákací hrad a mnoho dalšího....

Občerstvení zajišťuje SDH Horní Pěna

ZLOBIVÉ DÍTĚ FYZIKY FEYNMAN

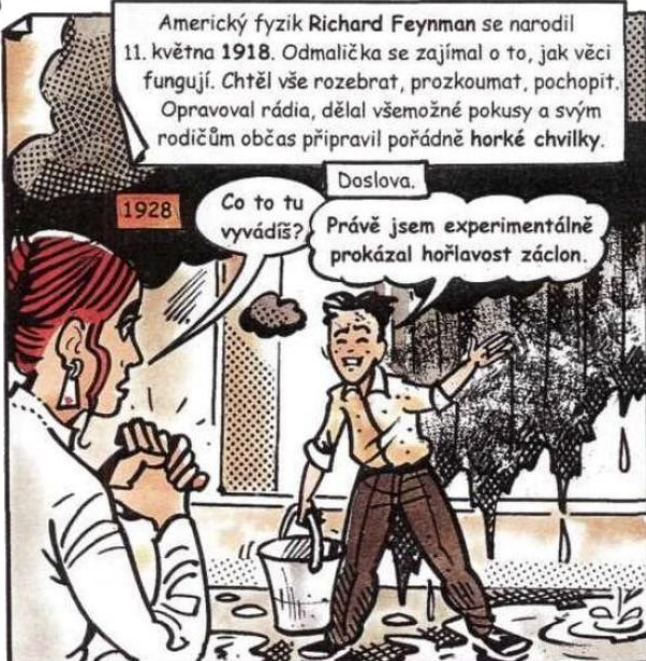
Americký fyzik Richard Feynman se narodil 11. května 1918. Od malička se zajímal o to, jak věci fungují. Chtěl vše rozebrat, prozkoumat, pochopit. Opravoval rádia, dělal všemožné pokusy a svým rodičům občas připravil pořádně horké chvíle.

1928

Co to tu vyvádíš?

Doslova.

Právě jsem experimentálně prokázal hořlavost záclon.

Jak se jmenuje tamhleten ptáček?

Na jméno nezáleží, říkej mu třeba čimčara střápatá. Zkus raději z jeho velikosti, tvaru zobáku a místa výskytu odhadnout, čím se živí.

Po mamince zdědil smysl pro humor, po tatínkovi zvidavou povahu. Zatímco jiní otcové učili své syny z paměti soupisky baseballových týmů, Richarda otec nutil přemýšlet, hledat logická vysvětlení a souvislosti.

1939

Feynman studoval fyziku (a později jako profesor přednášel) na nejlepších amerických univerzitách. V roce 1935 nastoupil na Massachusettský technický institut, od roku 1939 pokračoval v Princetonu, kde v pouhých jedenadvaceti letech přednášel o svém výzkumu největším kapacitám té doby.

... takže tento efekt roste nepřímo úměrně s druhou mocninou vzdálenosti.

fyzik Albert Einstein

astronom Henry N. Russell

matematik John von Neumann

fyzik Wolfgang Pauli

Od roku 1943 Feynman pracoval v Los Alamos na vývoji atomové bomby. Se svou ženou Arlene si jen tak pro zábavu posílali zašifrované dopisy, čímž armádní cenzory doháněli k šílenství. V červnu 1945 však Arlene zemřela na tuberkulózu. Druhé manželství z roku 1952 trvalo pouhé dva roky. Třetí žena Gweneth s ním vydržela až do jeho smrti, což rozhodně nebylo snadné.

1945

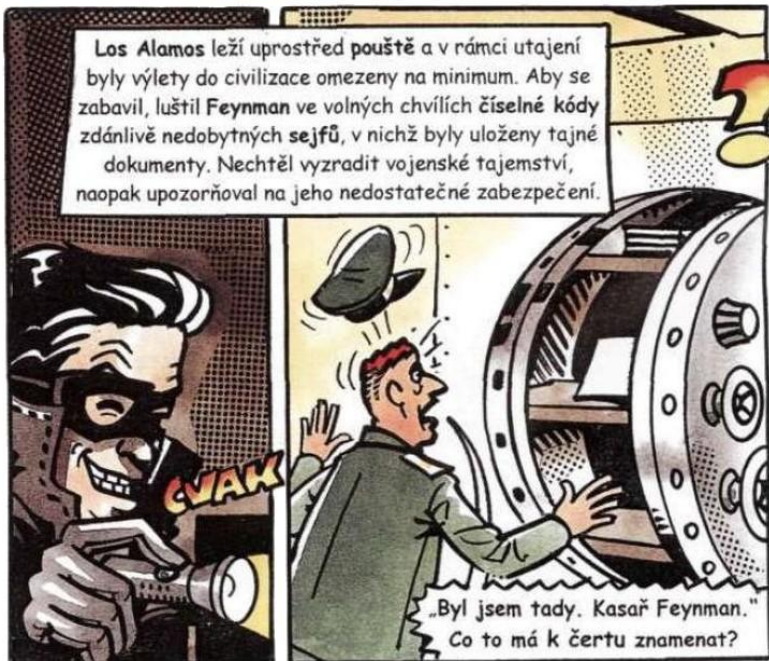
„FDrJ627H45Jjf32xSaD.“
Co tím vaše žena chtěla říct?

Že se jí po mně stýská, to je přece jasné.

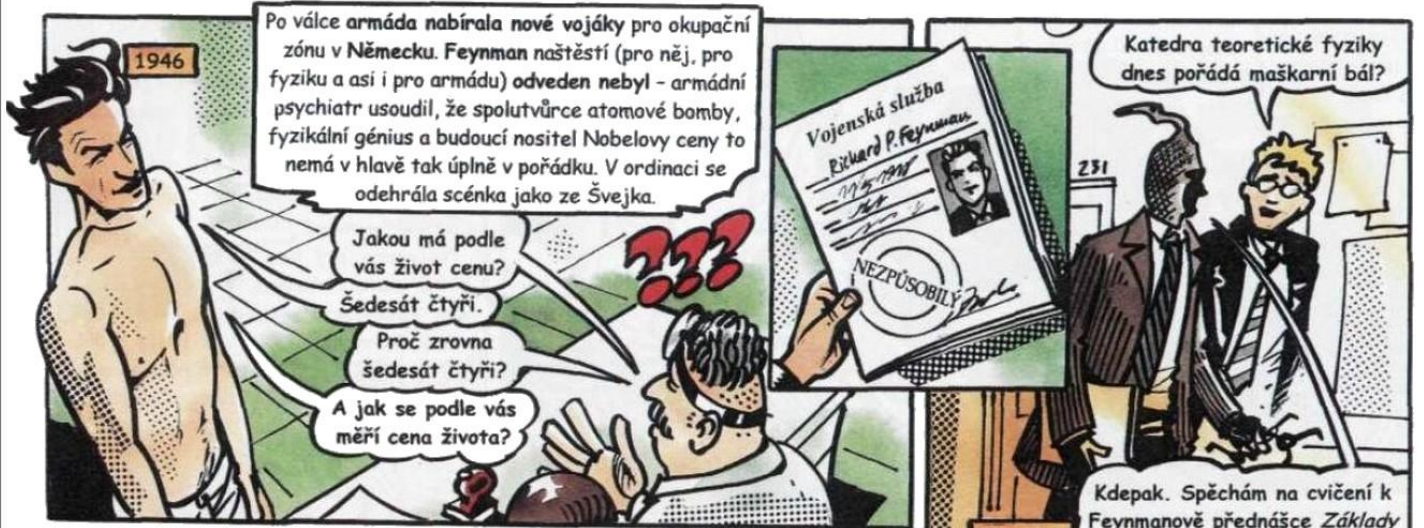

cenzor

Los Alamos leží uprostřed pouště a v rámci utajení byly výlety do civilizace omezeny na minimum. Aby se zabavil, luštil Feynman ve volných chvílích číselné kódy zdánlivě nedobytných sejfů, v nichž byly uloženy tajné dokumenty. Nechtěl vyrazit vojenské tajemství, naopak upozorňoval na jeho nedostatečné zabezpečení.

„Byl jsem tady. Kasař Feynman.“
Co to má k čertu znamenat?

1946
Po válce armáda nabírala nové vojáky pro okupační zónu v Německu. Feynman naštěstí (pro něj, pro fyziku a asi i pro armádu) odveden nebyl - armádní psychiatr usoudil, že spoluvůrce atomové bomby, fyzikální génius a budoucí nositel Nobelovy ceny to nemá v hlavě tak úplně v pořádku. V ordinaci se odehrála scénka jako ze Švejka.

Jakou má podle vás život cenu?

Šedesát čtyři.

Proč zrovna šedesát čtyři?

A jak se podle vás měří cena života?

Vojenská služba
Richard P. Feynman
1945-1946
NEZPŮSOBILÝ

Katedra teoretické fyziky dnes pořádá maskární bál?

Kdepak. Spěchám na cvičení k Feynmanově přednášce *Základy* otevírání zámků paklíči.

50. léta

1953
Zajímal se i o biologii, která po odhalení struktury DNA v roce 1953 prožívala zlatý věk. Biologové (i knihovnice z obrázku) se mu posmívali, že jako fyzik neovládá biologickou terminologii. Ale zatímco se ostatní šprtali z paměti definice, kterým nerozuměli, Feynman se pokoušel pochopit, jak organismy skutečně fungují.

Potřeboval bych mapu kočky.

Mapu kočky, pane? Patrně myslíte anatomický obraz.

Ve fyzice se Feynman zabýval hlavně chováním elementárních částic a kvantovou mechanikou. Krátce působil na Cornellově univerzitě, v roce 1950 přešel na Kalifornský technický institut. Kromě vlastního výzkumu nesmírně rád přednášel studentům, jimž kromě klasických matematických a fyzikálních témat nabízel i méně obvyklé přednášky.

Na přednášce s názvem *Tam dole je spousta místa*, kterou přednesl koncem roku 1959, předpověděl velkou budoucnost nanotechnologiím - manipulaci s hmotou na úrovni jednotlivých atomů. Dnes špičkové týmy na celém světě pracují na tom, aby se jeho vize staly skutečností.

Informace ze všech knih, které byly kdy napsány, je teoreticky možné zapsat do krychle o velikosti špendlíkové hlavičky.

29. prosinec 1959

Slečno, nevíte náhodou z hlavy třetí odmocninu ze 7963?

Začátkem 50. let se z Feynmana stal abstinent, přestože předtím se skleničce nikdy nebránil. Jednoho dne ho zkrátka vyděsila představa, že se mu pití vymkne z rukou. Báł se o svůj mozek.

Díku, co je s tebou? Celý večer cucáš jenom kolu.

Došlo mi, že bych si pitím mohl zničit mozek. A to bych fakt nerad. Je to ten nejhezčí stroj a dělá život tak vzrušující.

Feynman nebyl žádný profesorský suchar. S oblibou chodil pracovat do barů se striptýzem nebo s obsluhou nahoře bez. Promyšlel tam své teorie, upravoval rovnice... Společnost krásných dívek vyhledával velmi rád, o podrobnostech raději pomlčíme.

Ten chlap je napůl génius a napůl šašek.

Kdepak. Feynman je sto procentní génius a sto procentní šašek.

Dyson

TLESK

TAM TAM

PAM PAM

BONG BONG BONG

Rád (a poměrně slušně) kreslil. Hlavně akty - jinak by to snad ani nebyl Feynman. Neměně dobře hrál na africké bubny. Někdy sám, jindy se skutečnými hudebníky. Slavný fyzik Freeman Dyson se v souvislosti s ním dopustil z matematického hlediska absurdního výroku, který bychom mohli zapsat jako $1 + 1 = 1$.

V roce 1965 Feynman získal Nobelovu cenu za fyziku. Toto prestižní ocenění jej jistě potěšilo, ale zároveň mu zkomplikovalo život. Vadilo mu, že se z něj stal slavný profesor, „hlavoun“, vědecká celebrita.

1965

Profesore, prý jste právě získal Nobelovu cenu. Poskytnete našim novinám rozhovor?

Ale jistě. V půl čtvrté ráno je pro to ten nejlepší čas.

Jako vážený nositel Nobelovy ceny byl zván na nejrůznější společenské akce i rádobyodborné konference, na nichž měl dost a dost příležitostí vyslechnout si spoustu projevů o ničem a jednat s „nafoukanými hlupáky“, které tak miloval.

Naším prvořadým úkolem je konstruktivně inkorporovat esenciální principy korporativní spolupráce do interakcí mezi participujícími subjekty!

Chce říct, že si musíme pomáhat. Tihle nafoukaní hlupáci mi jdou šíleně na nervy. Proti obyčejným hlupákům nic nemám, ale domýšlivé hlupáky nemohu vystát.

V roce 1986 explodoval krátce po startu raketoplán Challenger. Feynman byl jmenován do komise, která měla odhalit příčiny havárie. Uspěla hlavně jeho příčiněním. Šokovalo ho, že inženýři na nebezpečí předem upozorňovali, ale vedení NASA jejich názory nebralo na vědomí. Zatímco inženýři odhadovali pravděpodobnost neštěstí na 1:100, oficiální stanovisko NASA mluvilo o 1:100 000.

WHAM

WE LOVE YOU DICK!

V přímém televizním přenosu Feynman ponořil těsnicí kroužky z palivových nádrží do ledové vody. Před miliony diváků ukázal, že při nízkých teplotách ztrácejí pružnost a přestávají těsnit. (Havárie raketoplánu Columbia v roce 2003 měla sice jiné příčiny, ale potvrdila, že se NASA při odhadu bezpečnosti šeredně spletla.)

28. leden 1986

Jak vidíte, těsnicí kroužky ztrácejí při nízké teplotě pružnost. NASA hrála ruskou ruletu o životy astronautů - a tentokrát to nevyšlo.

15. února 1988

Richard Feynman zemřel 15. února 1988. Jeho poslední slova zněla: „Ještě že nemusím umírat dvakrát. Umírání je strašně nudné.“ V ten den vyvěsili studenti jeho domovského Kalifornského technického institutu na budovu Millikanovy knihovny obří nápis: „Máme tě rádi, Dicku.“

Konec

Vydává spolek KELTOVINY, z.s.; České Budějovice.

Redakční rada a dopisovatelé:

Martin Štulla (šéfredaktor), Pavla Štullová, Věra Melicharová, Vítek Procházka, Gabča Monte, Lukáš Vokoun, Jurgen Lednický, Jiří Vítovec, Kristýna Strnadová, Jiří Šulc, Lucie Lamačová, Kateřina Kalendová, Renáta Waldmann, Lucie Volková, Jana Koláčková, Monte Alamo, ...

Použité fotografie a ostatní obrazový materiál:

Titulní strana: Michal Žoudlík ; poslední strana: Pavla Štullová

Ostatní fotografie jsou přímo se jménem autora v textu

Uzávěrka dalšího čísla 15. listopadu, vydání 27. listopadu.

